

لہ مسکالہ
تیر دی حالہ!

Ketabton.com

ناول

بلال ظاہر وزیر

د کتاب خانگړنې

د کتاب نوم: له مسکاله تردې حاله!
 ليکوال: بلال ظاهر وزيری
 کمپوز: انجینر علي شباب
 ډیزاین: حزب الله شهباز ساپی
 خپرندوی: شهباز خپرندویه ټولنه
 چاپشمېر: ۱۱۰۰ ټوکه
 د خپرونو لړۍ: ۸۷
 چاپ وړ: لومړی
 کال: ۱۳۹۸ ل. / ۲۰۱۹ م.

د چاپ حقوق له خپرندوی سره خوندي دي

د ترلاسه کولو پټي:

ارمان کتاب پلورنځی، ارزان قیمت کابل / ۰۷۸۲۲۲۸۳۴۳

عتیق الله کتاب پلورنځی، لوگر

یونیورسټی بک ایجنسی، خیبر بازار پېښور

پښتو اکیډمې بک شاپ، پېښور یونیورسټی: ۰۳۱۲۰۰۹۴۹۴

ثاقب پبلشرز، رحمت مارکیت، عقب قصه خوانی، پېښور

فقیر بک ایجنسی، قصه خوانی پېښور ۰۳۴۶۹۷۴۵۸۲۳

روغانیوال خپرندویه ټولنه؛ اسحاقزی مارکیت، لاندینی پور، جلال

آباد بنار، افغانستان اړیکشمېرې: ۰۷۸۷۸۳۰۳۰۲ - ۰۷۷۲۹۹۴۰۴۰

شهباز خپرندویه ټولنه، بي بي حوالېسې تر څنگ، حاجي زمان کوڅه،

حاجي عظیم مارکیت جلال آباد بنار

۰۷۸۷۸۸۲۸۱۲ / ۰۷۷۲۹۲۰۰۰۸ / ۰۷۹۷۹۲۰۰۰۸

ډالۍ:

لاندې سپېڅلو او گرانو خلکو ته!
 - شهيد پلارجان ته، چې ما نه دا وليده او نه مې
 يې مينه وليده
 - خوږې مورجانې ته چې پښتني احساس سره
 يې را لوی کړم، دا سيوری دې زما په سر تل
 وي

ب ظ وزيري

بلالي انگازې او تخليقات

د يو غټ سترگي سرې، يو په ډېرو مسايلو پوهېدونکي سرې، په ذهن کې څه تېر شي. دا سرې همدې افکارو ته رياضت پيل کړي ايسته ترې شعر جوړ شي.

د شعر ليکل يو ځانگړی هنر دی چې د الهام او د رياضت د زېږندې نوم ورکولی شو او رښتيا دا د هر چا کار نه دی.

چې د ټولنې يوه پېښه را واخلي او په يوې کوچنۍ نړۍ کې ورته ځای ورکړي، کله خو داسې هم وشي چې شعر پېښه زېږوي، خيال په حقيقت بدل شي.

بله بحث د نثر دی چې د پانې پر مخ به درته هسې تشې کړنې ښکاري خو په حقيقت کې به داسې کړنې کښل شوي وي، چې لوستونکی له ځان سره کلک ساتي. د لوستونکي په سترگو کې اوښکې ډنډه کړي، د لوستونکي په مخ مسکا راوړي کله ورته تندي وران کړي. دا ټول کمالات د نثر ليکونکي يا ليکوال د قلم کېدلی شي.

د دې پورته دوه ډوله هنرونو څښتن شاعر او ليکوال بلال ظاهر وزيرې چې د نېږدې خوږو ملگرو څخه دی، د شعر سره سره د ټولنې په څو مهمو برخو (له مسکاله تردې حاله) ناول ليکلی.

ياد ناول مې څو ځل له سترگو تېر کړ، وه مې لوست.

گڼ موضوعات پکې ذکر شوي وو

د يو لايقه ځوان او د يوې شنې پانې کېسه پکې تر بحث لاندې نيول شوې وه، خو يوه شنه پانه پکې سوځي او يو تکړه لايق پکې ناکامېږي. دلته زموږ د ټولنې يو شمېر بد عرفونه دي، چې اکثره پېغلې او ځوانان يې قرباني کېږي، دلته ترې ډېره ښه يادونه شوې ده. ټولنيز، فرهنگي، نظامي، او روان حالات پکې خپرل شوي دي.

له مسکاله تردې حاله ۲/۱

د ناول ژبه ډېره روانه ده، موږ چې کوم ډول خبرې کوو په هماغه ډول لیکل شوی ده، یو شمېر پښتو اصطلاحات پکې هم ذکر شوي دي هڅه دا شوې ده چې کره پښتو ولیکل شي خو بعضې ځایونو کې د جملې د خرابوالي په خاطر د لیکوال سترگې په پښتو پټې شوي دي ټوله کې د اداکارانو د نومونو په انتخاب کې ښه فکر شوی دی ښه نومونه یې ټاکلي دي لکه، (لایق، پانه، چینار گل، وړانگه، ائینه، شینکي، نښتره توپړی...)

د بلالي یار د نثر په نړۍ کې دا د پیل گام دی خو داسې ښکاري چې په دې نړۍ کې لا ډېر لوبېدلې دي.

تاسې دروند مخاطب د وزیري صیب دا لیکل شوی نثر ډېر په مینه ولولئ ان شاالله ډېر څه به ترې ترلاسه کړئ.

زه گران وزیري صاحب، ملگرو او کورنۍ ته یې د دغې لاسته راوړنې مبارکي وایم.

تاسې (له مسکاله تردې حاله) ناول سره پاتې شئ زه وزیري صاحب ته هیله من یم چې په راتلونکي کې به لا نور ښه کتابونه خپلې ټولني ته وړاندې کړي، د دغې یار د لا نورو پنځونو په هیله د قلم نوکه یې وچه مه شه.

مینه او درناوی

علي شباب

فکري دريخ - ننګرهار

۱۴۱۴۱۳۹۸

د بلال د پیل گام!

دریځ ته وبلل شو... (ښه نظم لیکونکی، ښه نظم ویونکی او د ښو کلیماتو متخلق) دې ته ورته ډېره ستایننه یې وشوه. یو تور هلک یو دردېدونکی هلک یو غټ سترگی هلک، درد یې په خهره کې له ورايه ښکارېده په دریځ موږ ته مخاطب شو.

پیل یې په دوه بیتونو وکړ له هغې وروسته یې داسې نظم ووايه چې د درد سره سره یې خوند راکړ دا نظم کلیوال نظم و دې په (سلايي) نوم نومولی و.

څنگ ته ناست ملگری علي شباب مې وسکونده او ورته مې کړه چې نظم دې وي او داسې دې وي.

بلال یار شو هماغه د سترو شپو او ورځو یار زموږ فکرونه سره نږدې وو موږ د عدم تشدد د لارې ملگری وو. ډېری وخت به سره یو ځای وو، د هېواد په روانو حالاتو به اکثریت شنې روانې وې کتابونه به مو سره لوستل. په حقیقت کې د یوې رښتینې ملگریا تارونه سره غځېدلي وو.

بلال د پیل گام واخېست له ما سره د مشورې پرته یې خپل یو نثري کتاب ټولني ته وړاندې کړ خو ښه کار یې وکړ. (له مسکاله تردې حاله) د بلال ظاهر وزیري لومړی ناول دی، ما له سره تر پایه ولوست.

چې د ژوند حقیقتونه، مذهب، ارزښتونه، او کلیوال رنگ یې پکې راټول کړی، ټولني ته وړاندې کوي نوم یې هم بد نه دی (له مسکاله تردې حاله) مسکال وشو...

ولې اړیکه ونيول شوه؟

ولې دا اړیکه وپالل شوه؟

له مسکاله تردې حاله ۸/۱

ولې یوه شنه پاڼه وسوځېده؟
ولې یو څرگند لایق ناکام شو؟
ولې دومره قربانیانې...؟
پایله یې څه شوه...؟

دا هغه پرتې پوښتنې دي چې په لوست سره به یې لوستونکي خپله ورته ځوابونه پیدا کړي.

بلال توره وکړه د خپلې خوږې پښتو ژبې یو څو سلنه حق یې ادا کړ، لږ څه یې د پښتو په میراث کې نور هم اضافه کړه. اوس په دې وپوهېدو چې بلال له شعري ژبې سر بېرته نثري ژبه هم لري.

زه ملگري بلال ظاهر وزیري ته هیله من یم ډېر هیله من چې دا به په دې

برخه کې لا ډېره هڅه کوي تر څو خپله ژبه نوره هم بډایه کړي.

زه ورته له ډاډ او مبارکۍ سره سره دا لارښوونه کووم چې په دې برخه کې لا غښتلی پاتې شي چې لا ډېر کتابونه خپلې ټولنې ته وړاندې

کړي.

زه ستاسې او کتاب تر منځ نور نه راځم تاسې (له مسکاله تردې حاله)

ولولئ او د مسکال او حال تر منځ پرتې پوښتنې حل کړئ، زه وزیري

ته بیا هم د دغې ناول د چاپ مبارکي وایم د تخلیق فکري یې له کلیماتو

مالامال او د قلم څوکه یې وچه مه شه.

درنښت

عبدالله بهار (صافی)

د روڼ ټولنیز بنسټ مرستیال

تنگرهار جلال آباد

د مننې په پار!

تخلیقات په ډېرو مسایلو کې ترسره کېږي، د ادب تخلیق بیا دوه موضوعات زېږوي

چې یوه برخه یې نظم او بله یې نثر ده

زه چې کله په دریځ شعر وایم نو که رښتیا ووايم ډېر تشوېږم چکې شي، ښه شېبه راته د لاسونو پر کا کېږي

زه دومره نه آرزوم، خو شاید د دې خلکو د ژوند انځورونه به زما به شعر کې ښکاري چې بې خیاله راته سر خوځوي. دا کېسه په ما هم تېرېږي یو شمېر ملگري دي چې شعر وایي وایم لکه چې دا یې ماته لیکلی دی سم ډېر خوند ترې اخلم.

راځم دوهمې برخې نثر ته، زه دا ځل د تخلیق په دې برخه کې خپل ځان دې وگړو ته وړاندې کووم. دا مې د پیل گام دی زه وینم چې دا لیکل شوې گډې وډې څومره بدلون راوړي (له مسکاله تردې حاله) له کووم ډول هرکلي سره مخ کېږي.

په همدې ځای کې له تاگران لوستونکي ډېره مننه کووم چې دا کتاب لولې، شاید ستونزې به ولري دهغې راته ښنه وکړئ او که راسره مو شریکه کړه نو احسان به موي.

زما څو تنه خواږه یاران دي هغوی راسره د دې کتاب په چاپ کې له زړه هراړخیزه مرستې وکړې یاد یې ډېر ضروري گڼم.

په سر کې مناسبه گڼم چې د خپلې کورنۍ یاده وکړم، ځکه یو بلالی دوی ظاهر او بیا یې د تخلیق په نړۍ کې وزیري کړ، زه د دې کتاب ټول کرډېټ (اعتبار) د دوی په نوم کووم.

په ځانگړي ډول د گران نیکه، کاکا زوی رستم شاه او خپل کاکا (شاکرالله) څخه مننه کووم چې تل یې زه په ملا ډبولی يم او د مخکې

له مسکاله تردې حاله ۱۰/۱

تگ روحیه یې را کړې ده.
له گران او خواږه ملگري دین محمد حیران څخه من من مننه چې د دې
کتاب په چاپ کې یې مالي مرسته راسره وکړه. له گران دوست
انجینر علي شهاب څخه د مننې د ادا کړنې کلیمات نه لرم، په خپلو
نازکو گوتو یې د ناول کمپوز وکړ او د دې سره سره یې راته د کتاب

اړوند گڼې مشورې هم را کړې.
له گران هدایت نور ستانکزي څخه هم د زړه له تله مننه کووم، چې یو
شمېر نقطو ته یې متوجې کړم او سالمې مشورې یې را کړې.
له نورو خوږو ملگرو هر یو عبدالله بهار، گل محمد شېرزاد، فضل
الحق سعید، امید لطیف زي، بشیر احمد شیرزی، انجینر فرید امین،
بصیر احمد فیصلي، غیرت مهمند، صفي الله ناصري او عمران حیدر
څخه هم مننه کووم چې تل یې ماته هر اړخیزې او ښې مشورې را کړې

دي.
د شهباز خپرندوي ټولني له درانه مشر حزب الله شهباز څخه نړۍ نړۍ
مننه چې په ورین تندي یې د کتاب د چاپ او خپریدا چارې په غاړه
واخیستي.

په پښتنه مینه

بلال ظاهر وزیري

۱۲۱۴۱۳۹۸

له مسکاله تر دې حاله ! ۱۲

د مازیگر لمر په پرپوتو و !

جلال اباد ښار ملنگ جان واپت کې غورځنگ له لاسه نیولی وم، ما د
پښتونستان څلور لارې ته ځکه کش مکش کاوه، چې په دغه خوا مو
کور و. مازیگر چې به له دندې راغلم بې انتها به ستړی وم، هر مازیگر
به راسره همدا تلوسه وه چې کله به تر کور رسمه او د ابی د لاس لاجي
دارو چایو کیلاس به له غوړه نیسمه

خو غورځنگ بیا په ملنگ جان واپت ټینگار کوه، دا چې غورځنگ مې
د راز او نیاز ملگری و ماته به یې له نیازه (خانه) غږ کاوه، او زه به
ورته په (گل پانې) مخاطب کېدم.

د بناغلي خاطر دروند و زه هم ورسره تم شوم د پيغام منور د موسيقي له دفتره لږ څه وړاندې، په يوه بې چاره هوټل کې مو د چايو په لېست کې ځان ثبت کړو. غورځنگ چې په کوزې پښتونخواه کې ژوند کړی و، نو ځکه يې تل د شېدو چای څښلو او نوموړي سره په يو ځای کېدو به اړ و چې بايد د شيدو چای څښل ورسره ومنو. نوموړي د چپ لاس په څنگل ډډه ووهله پښې يې وغزولې، ماته څير شو يوه شېبه غلی و بيا يې وويل يو ښه خبر درته لرم که د چايو سره څه را اخلي ما جيب ته د چپې سترگې په کونج غلي غلي وليدل د جيب ځواب منفي و، ورزياته مې کړه د گل پانې څو ته خو اوس سوداگر يې ټول ښار دې په خپلو مشروباتو لړلی دی، د ښار ټولو دوکاندارانو سره اړيکې لري، غورځنگ مسکي شو ويې ويل که را اخلي او که نه؟! زه کار نلرم ما ورته کړه څه ته يې را واخله پيسې به يې مياشتني تنخواه کې درکړم. زموږ تر مينځ پيسو کوم ارزښت نه درلود خو هسې يوې شېبې خدا ته به مو پلمه لټوله، غورځنگ ووتو او له ځانه سره يې سمبوسې راوړې په هوټلي يې غږ کړ يو چاينک د شيدو چای هم راوړه.

دې سره يې ماته مخ راواړوه چې خانیه! بيگا مشر ډاکټر صيب سره يوې انجلی اړيکه نيولې وه، له خبرو داسې معلومېده چې کومه ډاکټره ده زه ورنېږدې شوم چې تر څو پوه شم چې ځوانه ده که بوډی؟ غږ يې تاند و کله چې مشر ډاکټر صيب د موبایل کرښه پرې کړه د فیس بوک (مخ پانې) په پلمه مې ترې موبایل واخيسته راغلو اړيکو ته لارم گورم چې په سر کې يې د ډاکټر پانې په نوم شمېره ثبت وه ژر مې ترې خپل موبایل ته واړوله موبایل مې بېرته ډاکټر صيب ته ورکړ.

ټوله شپه مې پانې ته پيغامونه او زنگونه وکړه ځواب يې رانکړ، خو ما ورزياته کړه (گل پانې) نور څه کوې؟ سم ټيکدار دې له ځانه جوړ

کړې ايې هې تاجکه، ازبکه هزاره او ...

اوس دې په پښتنو پسې هم را واخيسته په خدا شو او ويې ويل
پښتنو ته نصيحت کووم چې ځوانان يې بې لارې نه کړي. ما ورته وويل
ښه نوزه دې د څه لپاره راوستی يم راته يې کړه د ميرني په نوم مې يو
دوست راځي تاسې سره هم اشنا دی که په یاد مو وي د ښېوې په يوه
رسمي سفر کې راسره يو ځای و ، ښاښا ومې پېژنده هغه چشمکي
يادوې هههه... په هغه ورځ يې د کبوتو په مهال چينارگل ته وويل چې
ياره تا خو له حيا خلاص کړو هههه بلکل هماغه دی، دا ځای مې
ورسره وعده کړې ما ورته وويل سمه ده موبایل دې راکه چې
سوډان(چينارگل) هم راوغواړم.

چينار ته مو له ډېرې مينې سوډان وايه چينار ډېر نرم مزاج خندان او
صادق انسان دی. غورځنگ د موبایل په راکړې سره دنده هم راکړه چې
بيرون دې شمېرې سره هم اړيکه ونيسه د مېرني شمېره ده شايد نېرډ،
وي، زه موسک شوم او د خپليو د پېرمو په تړلو چې زياته کړه چې
صيب امر مو اجرا کېږي. ځان سره مې رويل بچو خانه له ډاکټرانو د
ډاکټرانو شمېرې پتوې بيا يې موږ ته ياده کوي زه به دې هم خوښ شم
دا چې چينار ته زنگ ووهم فکر مې د پانې شمېرې ته شو ژر ژر مې په
خپل موبایل کې په مستعار نوم (داؤد) ثبت کړ، چينار مې راوغوښت
او مېرني مې له لاسه نيولی هوټل ته دننه کړ له چای څښلو وروسته مو
بنډار تالا ترغی کړ.

له هوټله په راوتو سره د بنډارونو له يوه بل خوږ او مبارز ملگري صفي
الله سره مخ شو نوموړی هم زمونږ په څېر د عدم تشدد فلسفې لاروی او
مينه وال و.

عدم تشدد په پښتنو کې کې يو اوږود شاليد لري، د دې فلسفې سر

له مسکاله تردې حاله ۱۵/۱

لاری ستر پښتون فخر افغان خان عبدالغفار خان بابا یا د استاد اسماعیل یون خبره د سریتوب لاروي د نه تشدد نظریې خپریدلپاره ډیره خواري کړې ده.

نو مونږ به هم تل په شریکه د رخصتی په ورځ د بابا په مزار کې راټولیدو د بابا په کارنامو او اوس مهال د یو ځوان مبارز منظور خان پشتین په کارونو؛ قربانیو او لاس ته راوړنو غږېدو له روغې وروسته یې عادتې لېکچر شروع کړ.

او ویې ویل عمران حیدرزنگ را کړی و، ویل یې علي شباب هم له ما سر دی او دوی هم له ځانه سره راواخله او د بهسودو د پل هوتلو ته راشئ.

موږ هم دریغ نشو تر ماښامه مو محفل په مرکو گرم وساته قضا ماښام د خپلو کورونو په لور خواره شو. د اشترنګي ریکشې په وروستي سیت کې ناست وم چې بناغلي افضلي صیب د کاروان صیب بیت رامسج کړ.

ما مخکې له دې چې یې ولولم مضریت مې وکړ او پانې ته مې ولېږه نن یې گیله په غریو نیولي انداز داسې وکړه

خلک په خپلو کارو بوخت دي په چا کار نه لري

د پیغام د رسېدو سره سم بېرته ځواب راغی

-وېښئ! تاسې څوک؟

ما ورته ولیکل

-ډگر جنرال لایق افغان

شېبه ځنډ وروسته یې په پیغام کې لیکلي وو (هههههه... جنرالان په

ملنگانو باندې څه کا؟!)

وېښئ تاسې شمېره ناسمه کړې ده بیا مې پیغام ورته وکړ خودا ځل یې

له مسکاله تردې حاله ۱۷/۱

ځواب رانغی، دا وخت د تبلیغی مرکز دروازی ته رسېدلی وم.
زنگ مې ورته وکړ شبکې ځواب راکړ (ستاسې ډایل کړې شمېره
ځواب نه ورکوي) لا دوه قدمه به مې نه وو اخیستي چې پانې مسکال
وکړ ما یې شمېره ډایل کړه مقابل لوري په خپ خپ خو زړه
رابنکوونکي اواز ځواب راکړ، هیلووو!

تاسې څوک؟ د ډاکټرې دې نرم غږ زما وجود میږي میږي کړ له کړتن
سړي یې خبرې هېرې کړې. زه د دغې جادوگر غږ په خلقت کې غرق وم،
ډاکټرې بیا راغږ کړ وروره تاته وایم څوک یی؟ د ورور له نوم سره مې
ټکان وخوره د خیال نړۍ مې ویجاړه شوه ورته مې له خولې ووتل زه زه
څه خیر پرېږده یې که څخه خد د دمت وي؟

هغې زیاته کړه نه مننه خو بیا مزاحمت ونکړې، د هغې په غوښتنه مې
د موبایل اړیکه پری کړه زړه مې بې قراره شو. په اړه یې ډول ډول
فکرونه ذهن ته راغلل حیران وم، چې څه وکم څه ډول قناعت ورکم
څنگه یې ملگرې کم څه ډول کولی شم چې اړیکه ورسره وغزوم.

نو د زړه او ذهن پرېکړه مې په دې سره وشوه چې اول باید په پیغام
هوکړه وشي چې یو ځل هوکړه وشوه نو بیا زنگ که زنگونه... د اغلې
ډاکټرې څو خاصیتونه ډېر ښه ولگېدل د هغې له جرأت، اخلاق،
قناعت او سالم تحلیل متاثر شوم په پیغام کې مې ولیکل:

(وبښئ مزاحمت مې وکړ)

هغې زیاته کړه، نه هیله کوم.

دې هیلې نو زما ډېرې هیلې پیدا کړې. ځکه د موبایل پرې کېدو نه
وروسته ما دا امید نه درلود چې اغلې دې بیا وخت راکړي او زما
ببوللې دې واورې. ځکه د پانې د ژبې فصاحت او بلاغت ډېر زیات و،
خوږه لهجه او اصولي خبرې یې کولې د بل پیغام لپاره مې د موبایل

له مسکاله تردې حاله ۱۷/۱

سکرین له دې تګو ډک کړ.

هر یو غم به درنه لر کړم

خوشالی به در په سر کړم

زه به دومره مینه در کړم

چې دنیا به شي حیرانه

اخر کې مې زیاته کړه چې د دې بنائیسټه شیرینې او مینې مینې انجلی

نوم به څه وي؟

هغې یوه وړه خدا او لاندې یې لیکلي وو

د کومې انجلی؟

ما ویل ستا په (ستا) سره یې پوره یو لمن خدا راو لېږله بیا یې یو اوږد

پیغام په دې ډول لیکلی و:

دروغجنه دا سړي ولې دروغ وايي (دې بنائیسټه شیرینې مینې مینې

انجلی) نوزه تا چرته ولیدم؟

واااا ډوزماره په ډوزمار سره زما خوله د خدا له کنټروله پاتې راغله

داسې په کړس کړس مې و خندل چې د ټولو دوکاندارانو فکر ماته شو.

ځکه مونږ به کله کله ډوزمار بناغلي چنار گل ته ویل که چنار به رښتیا

خبره هم وکړه نو ما او غورځنگ به په موسک انداز یو او بل ته وکتل

چې بیا یې ډوزه اوویشته چنار به قسمونه کول چې باور وکړی رښتیا

وايم تاسو ته زما هره خبره ډوزه ښکاري

له خدا وروسته مې ځواب ورکړ

- چې ستا د غږ او کلیماتو مطابق مې ذهن کې ستا څهره انځور کړه او

ډېره خوږه ولگېده او بیا خو بنائیسټ څه په څهره کې نه وي، انسانیت

او اخلاق له هر څه ښه بنائیسټ کیدای شي.

هو دا خو منم.

له مسکاله تردې حاله ۱۸/۱

وېښی دا (ای ای) راته مناسب نه ښکاري ښکلی نوم مو؟

ههههه ولې درته مناسب نه ښکاري؟

د چا خبره (شرماږم) ههههه ځکه چې دغه یې دغې ته وایي.

څوک چا ته؟

میرمنې یې خپل د ژوند ملګري ته وایي هغې و خندل او زیاته یې کړه

ډېروران یې.

نوم مې ائینه دی خو په کور کې راته شینګی وایي

په څه بوخته یې؟

هېڅ نه د کور کارونه او بس...

څو کلنه یې ائینې؟

دوه ویشته کلنه

کور مو په کومه خاوره دی؟

تورغره کې

زده کړې دې کړي دي؟

تردریم ټولګي

دروغ مه وایه دا پیغامونه او تردریم ټولګي ښوونځی...

ته څه فکر کوي؟

زه خو وایم شاید لسانس به یاست

هههههه... سمه ده نو چې ته وایې

رښتیا ووايه چېرته او سپړي؟

کلي کې کنه

فکر نه کووم

باور وکړه ډګر جنرال!

هههههه ډګر جنرال!

له مسکاله تردې حاله ۱۹/۱

هو کنه تا ویل بناغلی قدرمن دگر جنرال لایق افغان

سمه ده نو

د پانې له قوله چې د دې پیغامونو په بهیر کې مې مور ته ستانه شکایت وکړ.

چې یو څوک دی ډېره یې په تنگه کړې یم مور مې راته وویل چې کوم اوزگار خپل به وي کار پرې مه لره ځواب مه ورکوه، په ورته مهال مې ستا پیغام خپلې خورلنې وړانګې ته هم لېږه او هغې به راته ښودانه کوله چې داسې وکړه وځانده، غصه شه او داسې نور...

اښې!

بلي

دا چې د پانې خبرو په ما ډیر اغېز کړی وو نو ما هڅه کوله چې نوموړې د مینې په دام کې گېږه کم، خو دا کار دومره اسانه هم نه و. یو چاته د مینې څرگندول ډېر جرأت او لوی زړه غواړي د مقابل لوري زړه ترلاسه کول وړه خبره نده هنر ته اړتیا لري چې څنگه یو څوک په ځان مښین کړي خو ما غورځنگ سره په گړځېدو دا جرأت او هنر زده کړی و.

ځکه غورځنگ پدې کارونو کې ډېر ماهر و د دې ترڅنگ پرې الله ج ښکلې څهره هم لورولې وه ځکه هغه به هره ناسته (غونډه) له داسې ډیرو پېښو او پړاوونو تېرېدو، نو ما هم فکر وکړو همدایې وخت دی چې له زده کړې جرأت او هنر څخه گټه پورته کم نو زړه مې د زمري کړو او په خورا مؤدبانه انداز مې دا پیغام ولیکه یوه خبره کوم خفه کېږي به نه، هغې وویل نه مهرباني!

ځکه په اوس وخت کې دا خبره کول مناسب هم نه ښکاري خو زه مجبور یم چې باید ویې وایم، هیله ده چې تاسو هم مثبت ځواب راکړئ او زړه مې مات نکړئ!

له مسکاله تردې حاله ۲۰/۱

مهرباني وکه که د منلو وي په سترگو منم يې

وعده وکه چې غصه کېږي به نه

سمه ده مهرباني

باور وکه وېرېم چې موبایل راباندې بند نکړي

نه يې بند ووم مهرباني

په ډېرې سختۍ او تر تنې ژبه مې وويل چې

مينه درسره لرم

خخخه خه خه...؟

دا خه وايي لېونيه لا خو!

په خداي باور وکړه

له ځانه لېونۍ مه جوړوه لایقه مينه دا نه ده چې (مينه درسره لرمه) ډېر

خه د دې کوچنۍ خو درنې کلیمې تر شاه پراته دي

څنگه؟

بس نو ماشوم نه يې!

باور وکړه ائینې پوه نه شوم

کله درد، غم، ژړا، بيلتون، قرباني که د سر په بدل وي او زه د دې

اړیکې تړون دومره په احساساتو نشم کولی

ائینې اړبنتیا وایم

نه يې منم

اففففففففف...

بس نو فيصله به وخت ته وسپارو

نه نه نه ائینې زړه مې چوي!

حوصله لایقه ته په احساساتو کې يې

زړه مې تنگ شو او زنگ مې پسې ووهه په چالاکی سره ورته سر شوم

له مسکاله تردې حاله ۲۱/۱

چې ژر کوه ووايه چې لايقه زه هم درسره مينه لرم
دا وخت نو د ملک اباسين د حجرې تر څنگ د سيند غاړه کې ناست

وم

لايقه ادا ته څه وايې مينه د خولې خبرې نه دي عمل غواړي او عمل يې
په پښتنه ټولنه کې په سرو لمبو کې لوڅې پښې مزل دی.

نه ائينې حتمي به يې وايې

څه په پيغام کې يې درلېږم

خو يو ساعت وخت راکړه که ځواب مې منفي و بيا به هم نه خفه کېږې

ارپکه پرې شوه.

تاسو پوهېږې چې انتظار د زړه وينې وچوي لکه د تږي مار به تاوېدم

راتاوېدم کله به کېناستم او کله به ودرېدم.

يو شاعر څه ښه ويلې دي

لا ناست نه يم چې پاڅم ولاړ نه يم چې کينم

دا وخت راباندې ولې انتظاره نه تېرېږي

څو شېبې وروسته...

پيغام راغی ته څه ثبوت لري چې ماسره رښتيني يې؟

گوره ائينې ارپکه باور دی

پوهېږم خوزه مې زړه ته څه ډول قناعت ورکړم؟

يو څه شته، که ارزښت ورکړې

څه ووايه؟

د مور په سر سوگند

له پيغامونو معلومېده چې د قسم په اورېدو پانې تغير کړی همداسې

وشو.

زياته يې کړه

له مسکاله تردې حاله ۲۲/۱

بس بس بس... لایقه امینه در سره لرم (I love you) (دوستت دارم) ما
ته خپله مور ډېره گرانه ده.

اوس نو واوړه

نوم مې پانه دی تخلص امین کوم اصلي د تورغره یو. او اوس کلي کې
اوسېږم، تر اوسه مې د تنگرهار په عامې روغتیا روغتون کې دنده
درلوده. اوس د تورغره روغتون کې په دنده بوخته یم، له ماسپینین
وروسته همدلته په یوه طبي علومو انستیتیوت کې استاده یم، کاش
یو څه موده مخکې سره مخ شوي وای، د عامې روغتیا د کوچنیانو په
واټ کې مې دنده وه.

بنااا پانې گلې! خوښ شومه له پېژندنې او له باوره مو، زه لایق افغان
یم له دې مخکې مې د کږې په بېز کې دنده وه د ملي پوځ یو تن بریدمل
وم

-ښه ډېره ښه ده

زما پلار هم په ملي پوځ کې افسر دی

اوس مهال په یوه فرهنگي دفتر کې چې یوه بهرنۍ اداره یې ملاتړ
کوي ورسره په دنده بوخت یم

ډېره ښه ده لایقه اصلي د کوم ځای او اوس مهال چرته مېشت یې؟

اصلي د کوټ ولسوالۍ یم اوس مهال جلال اباد ښار اوومې ناحیې
اړوند تبلیغي مرکز سره اوسېږم.

ډېر ښه لایقه خسر مې څه کار کوي؟

ههههههههه... سعودي کې دی

سمه ده نو ولې دې وخنډل هه؟

حیرانونکې ده خسر مې؟

خو لایقه تا ته خو ما وویل چې دا اړیکه ډېره سپېڅلې ده او پالل یې

له مسکاله تردې حاله ۲۳/۱

سخت دي، خو ستا ټينگار و او د مور په سر دې قسم وکړه مانه
منله چې مې ومنله او ستا هم همدا غوښتنه وه اوس خو به ضرور دې
اړیکې پایله د ژوند يوځای کيدا (واده) وي.
په همدې ډول زمونږ اړیکې دوام درلود هره ورځ به مو په ساعتونو
ساعتونو خبرې کولې.

يوه ورځ يې د خبرو په منځ کې زياته کړه زه نه غواړم چې په راتلونکې
کې له کومې ستونزې سره مخ شم نو اړتيا ده چې د اوس څخه ستا او
ستا د کورنۍ ځينې غړو له نومونو او ستا د کلتور رواج او خويونو
سره ځان آشنا او عادت کړم.

او ته به راته يو يو ښايې ستاسې کورنۍ يعنې زما راتلونکې کورنۍ
خواښې جان، خسر جان، لېورونه، ايندرورگانې او نور څه ته ارزښت
ورکوي په څه خوښېږي او څه يې بد راځي؟

چې زه ورته ځان هماغسې عادت او چمتو کړم

او که کومه نيمگړتيا را په کې وي چې اصلاح يې کړم لایق جانه!
واه پانې څومره ښه فکر لري ان شاالله د وخت په تېرېدو سره به يو بل
ښه وپېژنو او د يو بل د کورني او ټولنيز ارزښتونه سره به آشنا شو.

لايقه! ته په کوم نوم خوښېږي چې زه يې درته له واده نه وروسته اخلم؟
خاوند مې؟

نه نه لایقو به درته وایم سمه ده؟

سمه ده څه چې تا ته ښه ښکاري ښايسته انجلی؟!

ښا ته راته ووايه ته په کوم نوم خوشالېږي پانې؟

خو کوم نوم پکې چا راوستی دی راته وایه زما غټ سترگې میړمن
جانې هههه..

ولاکه يې درته ووايم

له مسکاله تردې حاله ۲۴/۱

ولې لایقو؟

ځکه ته چې ماته لایقو وایې زه به درته پانکه وایم

سمه ده نو لایقو

ای د غوالورې د مور نوم دې څه دی؟

ههههه ولې درته ووايم چې ستوریه او هارنبتیا هغه ائینه او شینکی

باور =

مې خویندې دي یوه بله پبلوڅه نومېږي او واده شوې هم ده او بله دا

چې پلار سره مې نه لگي ځکه د هغې نوم مې هم درته وانه خيست نوم

یې نشم اخیستی زړه مې درزېږي

ولې؟

بس تېرېزه ترې مشر ورور مې سپین غر نومېږي د کلي د روغتون مخې

باور =

ته هتې لري دوه نور ورونه مې پښتون او خراغ... هههههه او نیا مې

جانورو نومېږي خو یوه خدای وهلې شیطان ده چې...

هههه سمه ده نو د غوالورې

دا د غوالورراته مه وایه لایقه په مور د پره خفه کېږمه

کېنه د غوالورې دا زما تکیه کلام دی

اففف باور وکره زور را کوي

درکوي دې نو زما یې څه؟!

سمه ده نو د غوا زویه! هههههه...

شبابس قربانت شوم، قربان بیخم دا (قربان بیخم) څه ته وایي؟

دا په پشه یې ژبه کې وایي قربان دې شم

پانې! زه سبا پخیر روان یمه یو ترینېنگ ته پانې

همدلته جلال اباد کې دی؟

نه نه کابل خوشحال خان مېنه کې پخیر

مانه ورې لایقه؟

له مسکاله تردې حاله ۲۵/۱

ههههه... (ملا او دومره طالع)

رښتیا وایم لایقو

سمه ده نو د غوا لورې بیا د غوا لورې

ایې د غوا خوا

ای کاش لایقه چې واده مو شوی وی، او ما درته په خپلو لاسونو د

ارینو توکو بیګ تیار کړی وی

په تلو تلو کې مې بې شماره ښکل کړی وی

هههه د غوا لورې یواځې د بیګ تیارول، دا خوزه هم کولی شم دا

دومره لویه شپه چې تېرېده، دې کې به دې څه کول هههه؟

ویده کېدم به کنه څه به مې کول؟

هههه ټوڅه ټوڅه ههههه...

ای سپین سترګیه شرمېږې نه؟

نه ولې د واده وروسته کېسه ده نو!

سمه ده نو، څه پانې د شپې درې بجې شوې سهار وختي کابل ته سفر

لرم د اوس لپاره ښه شپه.

نه نه داسې خو نه کېږي

ولې؟

یوه پپه لا... بیا ویده شه لایقه!

اففففف واخله

اممممممم چک... خوربه وه اوس نوزه درته وینستو کې گوتې وهم

ته ویده شه، سهار دې څو بجې پاڅوم؟

پنځه او دېرش به مې پاڅوې خورې

ولې لمونځ؟

بس کړه د ملا لورې!

ای هی نو قسمت دې بڼه دی چې نېرېدې نه یو که نه ټول بدن به دې په
غابونو کندی کندی وه، لمونځ ولې نه کوي د غوا ځویده؟
بناا سمه ده بڼه شپه کړه کړه څومره خبرې کوي لا...
تا ته هم بنائیسته، خاوند مې بای بای

جان مې پاڅه کنه.. لایق جان مې ناوخته دی لایقو پاڅه کنه لمونځ وکړه
ای لایقه! ستا خولا مور... تا ته وایم لمونځ قضا شو!
په دې پیغامونو زه نه وم پوه شوی زنگ راغی پوره شپږ او دېرش
دقیقې وې د موبایل د توکمې په کېکارولو سره غږ وشو:
لایقو پاڅه کنه. پاڅېدلې یې؟ او سمې خبرې ولې نه کوي هه تا ته وایم
پاڅه کنه مړو!

پېپاڅېدم یاررر... د غوالورې
بڼه شکر چې پاڅېدلې، هله نو اودس وکړه لمونځ په قضا کېدو دی بیا
به د تلو تیاری نیسې.
سمه ده جان مې!

له کوره ووتم د ملنگ جان واپت څخه د کابل په موټر کې کیناستم...
په ټوله لاره مویغامونه په زړه چاودون سره وکړل ځکه کله به په لاره
موبایل کار کاوه او کله نه، خود سروبي بازار کې هوټلونو ته ودریدو
چې د پانې پیغام راغی...

(لایقه که غږېدې وانه ورم نو بیا مې جنازې ته راشه نور نو یوه دقیقه بې
له تا نشم زغملی)

زنگ مې ووهه د پانې خوله له ژړا نه ټولېده، احساسات يې نشو کنټرولولي. په ژرغوني انداز يې وويل بد نصيبي گوره نن له مرکزي دفتره زنگ راغلی و، سبا زموږ هم په فاطمة الزهرا روغتون کې ترينېنگ دی.

دې سره زه غلی شوم، بيا مې وويل خومره وخت لپاره دوام کوي؟ بس زما هم يوه اونۍ دوام کوي، له دې خبرې وروسته زما فکر هم خراب شو ځکه فاطمة الزهرا روغتون زموږ د کور سره نېردي پروت و. پانې زياته کړه، لایقه څنگه غلی شوې؟

نه نه پانې څه خبره نشته (؟)
پوهېږم لایقه، خو ته مه خفه کېږه کوبنس کووم چې ستا تر راتلو دلته پاتې شم بابرپانو کې مې د ترور کور دی او که ونه شو، ته چې له کابله راځې زه به دې سترې مه شي ته خامخا راځمه.

سمه ده جان حرکت کوم بيا موبایل کار پرېږدي
خاوند ته مې ښه سفر... او مېرمن ته يې په اوبسکو ټپي انگي
نه نه پانې! داسې مه کوه که زما خوشالي غواړې، نو زما لپاره په ځان پام کوه.

سمه د په سترگو لایقو تر کومه چې دې موبایل کار کوي نو پیغامونه رالېږه

- ښاااا سمه ده، زه به د موبایل تر کارېدو چاپېریم

کړنگ پیغام راغی، لیکلي يې وو:

ای دا ته ماته مېرمن ولې نه وایې؟

هههه... مېرمن خو مې يې پانې، نو تکرار ته څه اړتیا... (؟)

ښه سمه ده نو

له مسکاله تردې حاله ۲۸/۱

جان مې لالی دې کابل ته ورسېد
شکرونه چې پخیر ورسېدې، دمه شه سترې شوی به یې، سبا به وختي
سیمینار ته ځي.

هورښتیا کابل کې چېرته پاتې کېږي؟
ملگري شته دي، که نه میوند وات ورته وایي هلته پکتیاوال
میلستون کې کوته نیسم.

سمه ده اوس ویده شه جان مې ښه شپه او ښه خوبونه
تاته هم پانکې... بای بای

په اړخ واوختم، سترگې مې وسولولې، تلیفون ته مې زنگ و.
اففف یو خو دا زنگونه، دا خو پانده ده
بلي... بلي!

بلي ملي پرېږده

لمونځ درنه قضا کېږي او ما هم خپله باربستره چمتو کړې ده، چای
څښم او بیا نو د ښار په لور درومم.

ستا شپه ښه وه لایقه؟ ما خو په ژړا ځان وژلی، ته لپونی مې یادېدې د
سترگو گاتې مې تر اوسه خوږېږي

پانې دا لیونتوب مه کوه دا ته څه بلایي؟

خو څه وکړم تر اوسه خو تنها وم، اوس مې وجود په دوه برخو ویشل

شوی دی یو ته یې لایق او بل ته پانه وایي. ستا د لیدو لپاره مې ټوله
شپه فکرونه کړي دي همدا سترگې مې نه وې ورغلې چې په خوب کې
راغلې...

له رنگه غنمرنگ، جیگه پزه، غونډه موندنه خوله، منځني تور
ویبستان، له وجوده نری او یو غټ سترگی...

گوره پانې دومره تشویش مه کوه دیدن به مو وشي زه هم ستا لیدو ته
لپواله یم خو خوب دې هم په زیاته سلنه اړخ لگوي... هههههه

او څه به ووايم د الله ج له نامې څار شم چې په دې دور کې ته له
فیسبوک، انستیکرام، واتساپ، ایمو، ټویټر او نورو خواله رسنیو
لرې یې...

لایقه مور کليوال خلک یو، دا کوچنی موبایل که چا راسره ولید تر
شلم کلي مو غیبت کوي او ته لا خبرې د سمارټ فون کوي توبه توبه.
هههههه

ولې خاندې پانکې؟

هسې دلته د نښترې تورې په نوم یوه مشره ښځه ده، وایي کاش ستا په
شان زما هم پښې سپینې وی. ډاکټرې داسې راباندې ښه لگې چې دې
ونه گورم طبیعت مې ټوله شپه گلوډ وي.

بس داسې چاپېره وي بېچاره

ههههه... بې چاره نه ده د بې چاره لورې، هسې نه ټوخه ټوخه دې کړي،

شی دختر باز دی

ای ناولیه! گنهگار پرې مشره او زړه ښځه ده

سمه ده نوزه دفتر ته راوړسېدم پانې گلې!

شکر، لایقه زما یو ساعت وشو په علي اباد کې لاره بندې کې نښتې

له مسکاله تردې حاله ۳۰/۱

وايي مخالفو وسلوالو په لاره کې بمونه ايښي د هېواد زړوره ملي پوځ
يې راوباسي.

دا څه وايي پانې؟

زه او خدای لایق جانہ!

ته وگوره یو ډولې رینجر دی، شاته پکې چوکۍ دي، درنده وسله پکې
تړلې ده، دواړو خواوو ته یې دوه غټ ټایرونه لگېدلي، ډېرې انتني
پرې تړل شوي دي او ۲۵۱۱۲ یې پلپټ نمبر دی.

دلته خو نشته... هااااغه دی ومې لیده لکه ناوې، ههه د تیلو ټانک سره
خواکې ولاړدی.

پوهېږې د غوالوري دا زما موټرو، دا ما داسې جوړ کړی و شپږ کاله
راسره و.

دا څه وايي لایقه بس اوس دا بله دنده شوه، چې ځمه او راځم دې رینجر
ته به گورم او ژاړم به... ربه صبر راکړې!

ای لېونی له مینې دې مننه خو ډېرې ژړاگانې مه کړه ما دردوې، زه نور
پیغامونه نشم دراستولی زموږ درس پیلېدونکی دی او ته شپبه په
شپبه خبر راکوه ستا پیغامونه لیدلی شم.

سمه ده زرگیه!

لایقه لار خلاصه شوه

حرکت مو وکړ

پیر صیب زیارت ته راوړسېدم

سره رود دو سرکه کې یم

اند پښنه ونکړې

د روغتون مخې ته ښکته شوم جااان!

جانک ته تردمې ښې چارې

لایق جانہ او بښنه پیغامونه مې نشو دراستولی
پانې گلې اتشویش ونکړې روغتون نه خو کوڅې لاندې زموږ کوردی
که هر څه ته اړتیا وه پیسې، خوراک، څښاک، د شپې لپاره هم مکمل
غږ کولی شې.

نه نه مننه ژوند مې

دلته مې د ترور کور شته، پیسې هم شته یواځې ستا کمی دی
لایقه د چکنوریو په ساحه کې خو مې له چا سترگې نه سوځي ځکه دا
مې د خاوند کلی دی هه هه...

لایقه د استاد په مخ کې ته یې، دیوالونو کې ته یې، تخته کې ته یې،
درس ته مې هېڅ فکر نشته دا څه راوشو؟

ټولې ملگرې راپورې خاندي، خبر یې لایقو!
وړانگې ته مې کیسه وکړه چې د لایق مینې رانه ملنگه جوړه کړې ده،
وايي ته او لایق به ماته شیریني را کوی ځکه ټول کار مو ما وکړ.

هه هه... پانې څه که خیر و درځم، وبه گورو اندېښنه مه کوه د
وړانگې شیرینې له غره نه لوړه او درنه گڼم. حق یې دی او بله مې دا
خبره کوله جان همدې روغتون ته مخامخ، د تیږو په سرک مې د یوه
گران ورور چینار گل چې زه ورته د مینې نه سوډان وایم کوردی
دا شمېره یې درواخله کولی شي، چې مرسته در سره وکړي

سمه ده جان مې!

ای د غوا څویه! چینار زنگ را کړی و شمېره مې تا ورکړې وه؟
هو بې غمه اوسه هغه مکمل باوري انسان دی یو چینار او بل
غورځنګ له ورونو راته ډېر گران دي.
چینار درته څه وویل؟

ویل یې خور جانې زه د لایق ورور یم، ته لکه چې جلال اباد کې
تړینېنگ کې یې، که کوم امر خدمت و له زړه ډاډه غږ را کوه.
بس همدومره...

خو له خبرو ډېر دروند انسان معلومېده، د څومره وخت راهیسې یې
پېژنې...؟

دوه خبرې دې ورسره څه وکړې، اوس یې په هکله پوښتنو ته گوره
اففف نو دا بسڅې هم عجب مخلوق دی؟!
بناا مه یې وایه لایقه ستا لکه چې بدگمانۍ نه بل کار نشته، ورور مې
دی.

بڼه پانکې دا خو له ډېر وخت راهیسې پېژنم... بڼه ده چې یې پېژنې یې
ما ته څه؟

واوره نو!

نه یې اورم...

واوره کنه بیا اړیکه پرې کووم، بناا سمه ده نو ووايه څنگه یې
پېژنې...؟

د نن څخه تقریباً اته کاله وړاندې د کورنۍ سرپرست شوم، زه وړوکی
وم د کلي د ښوونځي په نهم ټولگي کې زده کونکی وم.
یوه ورځ مې د مور په چاودو پوندو نظر شو، د ټيکري په سوريو کې
بې وینسته راوتې وو، لمنه یې څو ځایه سوري او شلېدلې وه.
کوچني وروڼه مې د بکسې او کتابچو په ارمان ښوونځي ته تلل او
راتلل، دې وضعیت ته فکر مند شوم چې څنگه بدلون ورکړم (؟)
د ملي پوځ لیکو ته په تگ مې زړه او ذهن مشوره راکړه، د کرکت بیت
مې په تبر ټوټه ټوټه کړ، کتابونه مې د کلي رود ته ورواچول او د
ولسوالۍ پر لور روان شوم له هغه ځایه د ملي پوځ د رینجر په وسیله،
د بهسودو کمیساري ته انتقال کړای شوم.
مازیگر و په نهاره گېډې نمجنې سترگې تراړې شونډې مې د
کمیساري دیوال ته تکیه وکړه.

شېبه وروسته یو لوړ بریتور سړی، چې برکه درویشي پرتن وه، ډېر
گلونه یې په اوږو کتار وو راڅرگند شو. له ټولو یې پوښتنې وکړې چې
چا خو کور کې جنگ نه دی کړی؟ د کور مشرانو له اجازې پرته خو نه
یئ راغلي؟... هلته جنگونه دي مرگ، زخم، ولږه، تنده هر څه شته په دې
مو فکر کړی...؟

ځواب مو په هو ورکړ د دې سره یې په ما سترگې ولگېدې
خواته راغی

هلکه! ته څنگه راغلی یې؟

له مسکاله تردې حاله ۳۴/۱

قومندان صيب املې پوخ ته خم
لوچکه، لوفره استا عمر ملي پوخ ته د تلو دی؟
په مخ دې لا پیره نه ده راغلي، خامه خوله هلک يې احمقه! ته دې
پاينسه پورته کړه چې په پښو دې ويښته شته که نه؟
نه نه قومندان صيب!

شابه عاجل ووځه، بيا دې دلته ونه وينم درې کاله وروسته راشه زه په
ژړا شوم ورزياته مې کړه...

قومندان صيب زه خم له يوې خوا کورنۍ ستونزې لرم او له بلې خوا
هېواد سره لېونۍ مينه... گوره وراره! ته لا کوچنی يې هلته درڅخه
خلک نورې استفادې کوي.

قومندان صيب ته پر ما باور وکړه، ځکه زه د يوې داسې کورنۍ زېږنده
يم چې ټولو ځوانانو يې ځان په دې خاوره قربان کړی دی کوچنی ضرور
خوبې غيرته نه يم.

بنا!!! سمه ده نو ستا خوښه!

بريدمله! د دې کار هم ور خلاص کړئ

... صيب! امر مو اجرا کېږي

قضا ما بنام موله کميساری د کابل په لور حرکت وکړ، زما يوه جوړه
تورې جامې پرتن وې، بنين يا کورتۍ خوڅه کی چې زېږپېراني مې هم
نه وه. او له دې مخکې له درونتهې اخوانه وم تللی، د کاسټر موټر په
وروستني سېټ کې ناست وم.

په لاره مې منظره کوله چې کلينر راڅخه تليفونونه هم ټول کړل، د
ماهيپر په غرونو د سپينو واوړو شال غوړېدلې و.

کاسټر د جلب او جذب قومندانۍ مخې ته تم شو، له شېبه څنډ
وروسته غږ وشو.

(تا شوېد...)

زه په درې ژبه هم نه پوهېدم خلک نښکته کېدل زه هم پسې نښکته شوم،
يخنی نو ښه خوله لگولې وه نرۍ نرۍ واوره وړېده، د برق زيرې رڼا
بېله نښکلا وربښلې وه. د پلټنې ځای ته ورسېدم د يوه عسکر چې
يو اڅې يې سترگې نښکارېدې راته کړه!
(دستاييت بالا کو)

زه نه پوهېدم هغه په غصه شو

(براييت چه گفتم او لوده؟)

له دې سره مې ښه عسکري څپړه وخوره، لاسونه يې راته پورته کړل
په جيب کې مې يوه ماته هېنداره او پښخ وه، راڅخه يې واخيستل له
څو ځايه سختې پلټنې وروسته داخل ولاړو اخوا ديخوا خاموشي
خپره وه ځکه شپه نوره په پښېدو وه بهر مو ډېر ځنډ وکړ.
ما له يخنۍ خبرې نشوې کولې کين دهلېز ته يې داخل کړو، ځينو
چالاکو او گرځېدلو خلکو ځانونه کوټو ته ورسول.

موږ څو تنه بې خولو لا هغسې دهلېز کې ولاړ وو، بريدمل راغی څو
څو پايپونه يې ووهلو د دهلېز يوه سر او بل سر ته يې منډې راکړې
نيمه شپه وه، زما برخه په دې وېش کې هم پاتې شونې وه او د چپرکت
دوهم منزل مې په برخه ورسېد ايله به مې سترگې ورغلې وې چې د
چورک (شپيلک) شور جوړ شو د (بخيزين) غږ به مې تر غوږو کېده.

دا چې زه ستړی وم او داسې مې انگېرله چې زه په کور کې يم او خوب
وينم، نو په همدې کې مې چپرکت په لغته ووهل شو له ټوپ سره د
چپرکته په فرش را ولوېدم دلته مې بيا يوه عسکري لغته په برخه شوه،
بهر مې منډه کړه.

بريدمل له گريوانه ونيوم (اووو دېوانه کمپل تان جمع کو) ژر ژر راغلم

له مسکاله تردې حاله ۳۲/۱

کمپل مې ټوله کړه.

بهر جومات و، ووتم دا چې د خولې طف مې په وریڅو او بڼو کې
واوره کېده پینځه ویشته ورځې مې جلب او جذب کې په همدې ډول
تېرې کړې. کله پخلنځی مینځه، کله خوړنځای مینځه، کله الوګان
سپینوه، او کله واورې ټولوه د تن له جامو مې د چمبې پوست جوړ
شوی و.

دا چې ما په کمیساری کې یادونه کړې وه، چې زه زده کړې لرم په شپږ
ویشتمه ورځ یې د نظام له سره څو تنه بیل کړو، ستر تالار ته یې انتقال
کړو.

هلته په سوونو خلک راټول و، د دفاع وزارت ستر درستیز شپراغا
کریمی او پېژندوال هم راغلي وو، د ازموینې لپاره یې پارچې راکړې
سوالونه حل شول پارچې ټولې شوې.

دا ازموینه یې د ۱۷۸۷ تنو واخېست، سبا یې د نتایجو د اعلان په پار
راټول کړو، د بریالیو په لېست کې اوه ویشتم نوم زما خوار راغلی و.
دلته راته ښې زیاتې داسې لارښوونې وشوې:

(تاسې مور بھرنیو ځواکونو ته د تمریناتو لپاره لېرو باید هلته د خپل
ملت او دولت ښه استازي وکړئ) ځکه چې تاسې ته تمرین ترکان او
یونانیان درکوي، په منظم ډول یې ودرولو او په لیکه وار ډول یې له
جلب او جذبې د کمپ غازي په لور حرکت راکړ.

د څو کوڅو او مورونو له تېرېدا وروسته راته کمپ غازي ښکاره شو،
په دروازه کې عسکرو وویل چې څوک موبایل لري دلته دې پرېږدي
مور موبایلونه ورکړل.

یو تن موبایل پټ کړی و هغه یې نوښه د حلوا د خوراک کړ.
خوب خونې او چپرکټونه را په گوته شول، دا چې زه په ښه درجه

له مسکاله تردې حاله ۳۷/۱

کامياب شوی وم، نو زه يې د اول ټولي اول بلوک اولې دلگۍ ته ورکړې وم.

پينځه د قېټې وروسته چورک وو هل شو، د جم نظام ميدان ته ټول شو بېرته يې راته د البسې (اغوستون توکي) اخيستلو په خاطر KMTC ته موزون قدم راکړ.

زما سليپر بوتان واورو وهلي وو، د څو قدمو په اخيستو د يوه بوټ ټلې د ځمکې په مخ پاتې شو او د بل غاړې هم راووتې، لوڅې پښې په يخو واورو کې تر KMTC لارم.

د څو ساعته ځنډ وروسته د البسې تر ډيپو ورسېدو البسه يې راکړه هلته يوه دنګه تور پوستې امريکايي مسؤله وه، ما په ډېر زحمت درويشي پر ځان کړه.

جراېې ډېرې کشک دارې وې، کله چې مې د لاسو غټې گوتې جرابو کې ورکړې، پښه مې ورجيګه کړه نو لاسونه مې په يو خوا او پښه مې په بله خوا لاره علت يې زما د وجود شخوالي و.

ډېره خواري مې وکړه ونه توانېدم چې جراېې پښو ته واچووم، ډډه مې ووهله او د مایوسي غټې غټې اوبسکې مې پر مخ راغلې.

يوه بله سره سپينه امريکايي پېغله چې د منځني قد درلودونکې وه، خواته راغله ډېر ځير ځير يې راوکتل بيا يې وويل (ډو يو هاف اني پرابلم؟) ژباړه: ايا ته کوم مشکل لري؟

ما د هو په مانا سر و خوځوه هغې رنگارنگ نخرې پيل کړې، وه يې خندولم په انگلېسي به يې رانه پوښتنې کولې ما به هم مات گوډ ځوابونه ورکول.

کېناسته او زما پښې يې وغزولې، د پښو ټلې يې راته په خپلو لاسونو وموښل ايله مې احساس وکړ چې زه هم پښې لرم.

بیا یې جرابې او بوتونه راپنښو کړل، لاس پوښونه (دستنې) یې له خپلو لاسونو راوویستي زما لاسو ته یې واچولې. په اشاره یې پوه کړم چې زه به اوس لاره شم ما په اشارو ورسره مخه ښه وکړه. روانه شوه تر پنا کېدو یې پښه ښووه او شاته یې راکتل، بېرته مو د کمپ غازي په لور حرکت وکړ.

ما زیگر یې یو وار مصرفوونکی د غاښونو کریم، برس او څپنې نورد اړتیا وړتو کي کمپ کې راکړل. سم له لاسه یې تشنابونو ته دننه کړو سر گیره او برېت یې راباندې شنه کړل دا چاره نو د تمرین تر اخره روانه وه په اونۍ کې دوه ځل شنه کېدل حتمي ول.

په کمپ غازي کې اسانه سزا دوه ساعته په واورو کې د لاسونو او پښو دننه نیول وو، ډېرې سختې ورځې وې ترکانو له انسانانو تېرې جوړولې، یوه ورځ د لوا بریدمل راغی او د شاعر پوښتنه یې کوله، اخوا د پخوا مې ولیده، نور څوک نه وو. نو ما لاس پورته کړ دنده یې راکړه چې سبا مراسم دي باید دریځ چارې مخ ته یوسي.

ما د اچنډا په اخیستو سره ومنله مراسم پیل او پای ته ورسېد. شپبه وروسته د لوا قومندان وغوښتل ورغلم او ښه شخه سلامي مې ورته ووهله هغه له وربښمي څوکی راپورته شو ځانته یې غاړې وویستم په مخ یې ښکل کړم.

بیا یې د ټولي او کنډک قومندانان راوغوښتل ورته یې وویل لایق له گزمې، پهرې او هر ډول مجازاتو معاف دی څوک حق نه لري چې دا ازار کړي.

بیا نو مزې شوې د دریځ له چلولو وروسته، د ترکانو عسکرو به راته ځانگړی احترام کاوه. ښځو او نرو به ډالۍ راکولې او د یونانیانو په زړه کې مې هم ځانگړی ځای پیدا کړی و.

د روزنيزې دورې ملگري به د هرې ستونزې دحل لپاره په ماپسې راتلل، او څوک به مې چې نه پېژندل هغوی به هم هڅه کوله ترڅو مې ملگري کړي

يوه ورځ د دريم ټولي يو تن راغی له خوبه يې پاڅولم، راته يې وويل بيا گاهه زما ميلمه يې حتمي به راڅپي اشنا

زه هم ورغلم هغوی لومړی چای راوړ او زياته يې کړه يو څو غزلې راواوړوه، چې له زړه مو زنگ لري شي بيا به برېږي وهو. ما به څو بيتونه نه وو ويلي چې يو تور رنگه هلک رانتوت د کتې په څنډه کيناست ما غزل ته ادامه ورکړه هغه به زما د هر بيت سره موسک موسک کېده.

په ما يې دې کار بد تاثير وکړ، خو د يارانو غوښتنه وه او بل دا چې شاعروم حتمي به مې زړه تشوه. د دريم غزل له پای سره مې توره کي هلک څنگ ته راوړاندې شو راته يې وويل د مور ځويه د کوم ځای يې؟ ما ځواب ورکړ...

بيا يې وويل هسې ډېر زړور نه يې د مور ځويه؟
څنگه...؟

خو دا پردي شعرونه وايې ستا عمر او داسې لوړ خيالات د نه منلو خبره ده يارو؟!
څنگ کې ناست ملگري هم موسک شو، ما ورته کړه نه نه وروره خپل مې دي

د مور ځويه ته خو وايې خو څه ووايم؟
ما ورزياته کړه چې د وخت په تېرېدو به در معلومه شي، ډېر استاد يې ته په دې پوهېږي چې له (نورستانه څوک ژوندي نه دي راغلي) يا به دوه ورځې ژوند وي يا درې ورځې د مور ځويه.

څه بیا به یې هغې نړۍ کې در معلومه کړم هه هه هه...

اجازه مې راواخېسته خپلې کوټې ته راغلم، بیا به مې چې دا سوډاني هر چیرته لیده غصه به مې راتله دوی به هر وخت راتلل خوزه به ترې پټېدم وروسته له درنیمو میاشتو روزنې خلاص شو. د نورستان په لوري مو حرکت ته تکل وکړ ملگري یې تیت و پرک کړو. انټرنیشنل (پوځي موټر) ته پورته شو پردې راپسې کش شوې، خپلې چانټې مو سرونه ته کېښودلې او وغځېدو تر نورستانه ډېره لاره وه.

څو شېبې وروسته موټر کېن لور ته تاو شو، ټول ښکته شو په یوه لوحه لیکل شوي و فرقه ۱۱۱ کابل (CFC) یو بل ته مو وکتل، دلته نو نظریات مختلف شول په الوتکو کې مو وړي(؟)

د شپې حرکت را کوي؟ دې ته ورته پوښتنې مو له ځانه پیل کړې...

کوټو ته ولاړو چانټې مو له ځانه گوزار کړې او په کټ کې وغځېدم، شنه خولی مې لاندې پریوته لاس مې پسې ښکته کړ د سترگې یو کونج مې هغه توره څهره راواخېسته حیران شوم مخ مې ورواړوه گورم چې یار اوږد اوږد پروت دی، پښې یې لاندې ځوړندې کړي په یوه سترگه یې لاس ایښی په بله سترگه یې یو ډول سترگه ووهله او کړه یې، څنگه یې د مور ځویه؟

هر لوبښی عسکری ته راځي؟! په کړس کړس یې وخنډل، ماته غصه راغله خو ځان مې کابو کړ. څو ورځې وروسته د هټی (کانتین) خواته روان وم گورم چې یو اړخ ته یې هغه تور کس ناست دی زما په لیدو یې سترگې پاکې کړې... زه پرې شکي شوم غږ یې راوکړ وروره! که هټی (کانتین) ته ځې دا پیسې ځان سره واخله ماته له ځانه سره سگرېټ راوړه.

ما ترې پیسې وانه خېستلې خو له ځان سره مې ورته PIN سگرېټ

راوړل، مننه یې وکړه ما ترې په (ورپې نه ده) اصطلاح ځان خلاص کړ.
 ترې روان شوم بیا یې غږ راواچوه کهنه وروره چرته څې؟
 کهنه مړه عسکري ده بیا به نظام ولاړ وي ناوخته دی ولا داسې نمایشي
 پروتونه درکړي چې فکري یې ونه کړې.

زه هم کیناستم خبرې مو سره پیل کړې، شجرې مو سره راوسپړلې د
 توري نوم چینار و. د ننگرهار ولایت له شپرزادو څخه و، جالبه خودا
 وه چې د چینار پلار هم اکرم نومیده او زما هم، پانې گلې اڅهرې مو
 بیخي یوبل ته ورته وې.

کله به چې زه گزمه وم چینار به خلکو بیدارولو او کله به چې چینار
 گزمه و نو زه به خلکو بیدارولم بس ټوله شپه به لانجې وې.

یو ورځ د کنډک بریدمل په ما وینستان کم کړل، شپبه وروسته چینار په
 مخه ورغلی و د هغې وینسته غټ و. بریدمل حیران و چې په تا خو ما
 شپبه مخکې وینستان کم کړل ته لکه چې پیری یې، همداسې ما یوه
 ورځ رخصت واخیست زه چې راوتلی وم نو چینار قومندان ته د رخصت
 اخستلو لپاره ورغلی و هغه ترې ښه د بوسو خوشکی جوړ کړی و. چی
 تاته خو ما یو شپبه مخکې د رخصت ټکټ درکړ ته په ما رپشخند
 وهې؟!

او تر ټولو جالبه دا وه چې چینار زموږ کور ته راغلی و زه په کور کې
 وم، بابا مې چینار ته ویلي وو لایقه ځویه میلمانه راروان دي ته کور ته
 لاړ شه چای هم ووايه او کتونه هم له ځانه سره راوباسه هه هه هه هه هه.

د چینار سره مې دوستي جوړه شوه چینار نو په پاکستان کې B.A
 (انگلیسي اجتماعیات) کړی وه. ډېر با استعداده شخص و خپله کپسه
 یې داسې کوله:

(یوه جینی مې ډېره خوښه ده کورنۍ یې راته نه کوي بس زه هم ترې

دندې ته راغلم) او رښتیا له پوخ وړاندې په ننگرهار کې د امریکایانو میدان کې مې د ژباړونکي په حیث دنده ترسره کړې ده، بس هلته مې زړه راتنگ شو او ترې دلته راغلم.

دوه میاشتي شاوخوا دلته په فرقه کې د رومانیانو په مرسته خپل اتلانو عملي درسونه راکړل،

رښتیا پانې زما او د چینار نظامي مسلک SPG^۹ و. له هغې وروسته مو د شپې سپلاب قول اردو ته حرکت وکړ پینځه میاشتي مو دلته تېرې کړې او د روژې په اتلسمې ما سره یو څو تنو د شېرزادو ولسوالۍ په لوري حرکت وکړ او چینار د کنډک سره کړې بېز کې ځای پر ځای شو.

د ورځې نهه نیمې بجې به وې چې د میملې باغ سره زموږ په ډلې جنګ پیل شو، دا نو لومړۍ جگړې سره مخ شوي وو خو زده کړه مو ښه اخیستې وه د شپې شاوخوا لس نیمې بجې ولسوالۍ ته ورسېدو.

لا روژه په خوله وو ډېر تلفات مو ورکړي وو، ډېره سخته ورځ راباندې تېره شوې وه له خوړلو او ځکلو وروسته یوه شپبه دمه شو.

پانې! په دوهمه میاشت چینار له بېزه په تېښته بریالی شو، او ما دندې ته دوام ورکړ له ډېرو سختیو سره مخ شوم له شپږ میاشتو ماموریت وروسته له شېرزادو بېز ته راغلم.

له دې ځایه یې وزیرو، شېرزادو، حصارک، پچیراګام او هسکې مینې ته د دندې لپاره وړلو په هره دنده کې به مو د دښمن کور هم ویجاړولو او موږ به هم له درنو تلفاتو سره بېرته ستنیدو. کله چې په رخصتۍ راغلم نو پېښور ته لارم ځکه د چینار دوې کور پېښور کې و، د چینار ملګري به ماته ځانګړی احترام کاوه ځکه زه د چینار ورور و هغه یې بل چاته ورکړه چې تردې وخته د چینار اړیکې په کور کې

له سمې نه دي

نو دا وه زما او د چينار تر مينځ پېژندگلوې...

بناااااا... سمه ده ما هسې يوه پوښتنه وکړه ته لکه د ماتې سريندې

په اخلاص شوې ههههه لايقه جالبه کېسه وه خدای مو له بدو سترگو

ساته جوړه مو کړه وه مه شه کړېده

ست لايقه امينه مې نوره هم زياته شوه ځکه تا په پوخ کې خپل هېواد ته ډېر

خدمت کړی دی دا د ځان لپاره وياړ گڼم داسې به ووايم چې تا سنگر

د ساتلی بلکې د دښمن کور دې رنګ کړی او ما زده کړې کړي دي

ستا په څېر اتلان دي چې موږ امن کې يو، خدای دې د هېواد دا

خدمتگاره بچي او د بجات پرېستې زموږ له سره نه کموي

آمين؛ ها ډېر برش مه لگوه... خهههههه

دا دی نو زما د سترو يار او دستي ستا په خدمت کې دی، شابه نو

ما خو خپل استازی دروړاندې کړه دهې هم استازې راته راوپېژنه؟

اغلي! پانې امين صيب...

په سترگو دا شمېره واخله وړانگه نومېږي زما خورلنه ده نارنج باغ کې

اوسېږي

سمه ده مننه دم گړۍ الله په امان بڼې شيبې

تاته هم جانان

ای هلکه!

سلام چيناريم

له
ع
ای
دا
نا
وا
نه
م
د
م
ه
ب
م
پ
ز
د
و
ت
ا

خپل موبایل کې مې پیسې نه وې دا مې د ماما شمېره ده، ترینه پېښه
کې څه خبرې دي، خفه خوبه نه یې؟
ته خو چې کابل ته لاړ شې بلا دې ووهي...
ولا وروره ښه یم هوا سره لږ حساسیت لرم
څه نه مری مړه! ههه

ای ستا یارې ته مې زنگ کړی و...
ډېره اصولي پېغله وه، د کم اصلي ځویه بې وفایي ورسره ونکړې ډېر
دروند خوی لري

ههههه... سمه ده نو چې ته وایې وروردې غلط ځای نه ټاکي.
ښه سمه ده هسې ما وې چې بله خور نه لري ههههه د مور ځویه دواړه
به باجه گان شو ههه...
هههه...

ای د غوا ځویه ولې خاندې رښتیا وایم کنه!
وبه گورم ورته وایم ته صبر د وړانگې په نوم یوه ملگري لري مازیگر
ورته یادونه کووم.
یاره مه خرابېږې بس وروردې وي خو ستا په شا اان امممم چک...
قربان شم

سمه ده سوډانه اوس درس کې یم د الله په امان

سلام پانې!
مور خور خست شو

ع سلام موږ هم اوس وڅو پخیر لایقو
ای د غوالورې ادا وړانگه څه کاره ده؟

دارالمعلمین نه فارغه ده، خو لا بهې دندې ده شاید نهېږدې ورڅو کې په
نازو انا لېسه کې دنده واخلي.
واده یې کړې؟

نهد مړونه په نامه یوه هلک سره یې مینه وه، ځنې جنجالونه یې په
مینځ کې راغلل اوس سره وړان دي. خو یو بل ته ډېر ژمن او وفادار
دي، مړوند کمبخت ناروغ دی (سرطان) ناروغي لري
مړوند زما دیني ورور دی، ډېره ورته خواشینې یم نهېږدې ورڅو کې
هندوستان ته روان دی.

ښه سمه ده پانې کې

موتر ته خېژم ستړی یم، کوټې ته ځم بیا غږېږو پانې!
په سترگو لایقو د خدای په امان مینه در سره لرم...

زه هم جااان مې

د پانې د اړیکې د پرې کولو سره سم چینار سره اړیکه کې شوم، د
وصل کېدو سره مې ورزیاته کړه، چې سوډانه وړانگه خپله داسې
عاشقه ده زلیخا به پرې وینې.

چینار وخنډل بس زه هم داسې سپېره یم د مور څوید... کېسه کې مه
اوسه خوار په هندوستان هم خواروي

دستي د الله په امان... ښه وخت ښې چارې

د ورځې په تېرېدو د پنځه نۍ ورځ راغله، پانې په بې صبرۍ سره په
پیغام کې لیکلي وو، لایقه نن به راځې له خیره؟

هو جان مې! درې نیمې بجې یو وړه ازموینه اخلي او بیا پخیر در
روانېږم، بس زه به دې انتظار کووم لایقو!

مور مې زنگ کړی و، چې پلار مې له کابل څخه حرکت کړی دی کور ته راځي، مور دوی مې زما په هکله ورته ویلي، دا یې هم ورته زیاته کړې؛ دې بدبختو چې په پنځه نۍ یې سیمینار خلاصېږي نو لایقه ته کوښښ وکړه چې ژر راوړسېږي که پلار مې مخکې راوړسېد نو بیا نشو لیدلی ستا په خدای قسم چې لایقه ژر راشه! سمه ده خوږې کوښښ کووم...

درې نیمې بجې له دفتره ووتم خود خوشال خان له مېنې چې محمود خان تر پله رارسېدم تقریباً پینځه بجې وې، د پانې پیغام راغی لایق جی کوم ځای ته راوړسېدې؟

زه خو لاااا کابل کې یم غټ سترگې میړمنې اففف نو کابل دې خدای مه کړه ستا په سر مور شي کابل او کابل...دا څنگه کابل شو؟

بنااا امین کړې نو چې ته داسې ښې دعاوې راته کوي...ترخه مسکاء بس خوله بنده کا ډېرې خبرې مه کوه ته لا ریشخند هم وهې، چې له څه نه ویرېدم هغه راوشو پلار وران مخی مې نېږدې دی. زنگ یې راته وهلی و، زه نو ځم د الله په امان قسمت مې هر وخت داسې چارې کوي.

سمه ده نو پخیر ورسېږې کوښښ کووم سبا ستاسې کلي ته درشم پانې

سمه ده... ښې چارې د محمود خان په پله حیران ودرېدم ځان سره مې وویل خوند یې ونکړ؛ گوتې مې ماتولې چې یو ځوان مې خواته راغې د جلال اباد چغې یې وهلې د تودې ډریور و لاس کې یې سگرت نیولی و له سترگو یې تورې حلقې چاپېرې وې، په برگ دسمال یې سرتړلی و، د گڼو جیبونو

له مسکاله تردې حاله ۴۷/۱

والا واسکت یې پرتن و!

مسلمان د یوه تن شپږ سوه افغانۍ غوښتې زه ورنه پدې شوم ترې ومې
پوښتل استاده د موټر تیپ دې جوړ دی؟ ... هو د چا خبره (غرمبارې)
له ما ترخه مسکا وشوه ورزیاته مې کړه، څنگه خوښه دې نه ده چې دوه
زره افغانۍ درکړم او حرکت وکړو؟ لنډه دا چې په یویشتمه سوه افغانۍ
مو هو کړه و کړه مخکې سېټ مې شاته خملوه استاد د چرسو سگرت ته
اورورته کړد کرن خان دا سندره یې ولگوله:

خو چې درځم درځم دلبره

په ما به لاره کې ما بنام وي

د تیپ او از مې ۹۸ ته پورته کړ او وغځېدم په همدې کې مې سترگې
ورغلې وې د موبایل په لړزه مې سترگې بېرته کړې دا وخت نو د تکر په
غږدا سندره شروع وه:

خو چې ځانته مې لږ پام شو

نوزما د ژوند ما بنام و

د مستۍ په میکده کې

خالي شوی زما جام و

تلیفون ته مې ځواب ورکړ، پانه وه احوال یې اخیست!

خو اړیکه پرې شوه دا وخت د زرداد له غونډه، سروبي ته راښکته شو
پانې بیا زنگ ووهه د جېگېدو سره یې د سلام ځواب په بلا را کړ ما
ویل ولې؟

لایقه ته نه پوهېږې چې بې له تا په ما څه تېرېږي څومره زنگونه مې
دروو هل موبایل دې بند و، دا لاره ډېره خطرناکه ده وېره راسره وه ما
وې خدای مه کړه څه شوي نه وي.

قرباااان جان! سروبي کې یم پخیر، په لاره موبایل کار نه کوي

- د ماشومانو په انداز يې د پېښو په شکل ژر ژر وويل: پخیر پخیر... پخیر...

د پخیر بچیه دا څه وخت دی، ډرپور ته ووايه چې لږ راچتک شي خدای مه که لاره کې خطر دی څه درونشي.

تا د سخي ارسلا خان خوی خو ځانته موټر رانیولی دی لوچکه لا خوا مال په سترگو، اړیکه پرې کېږي... تک اړیکه پرې شوه رانېغ شوم اسویلی مې وکړ ساه مې واخیسته ځکه مې د لغمان دوه سرکې ته په رسېدو د کور د رسېدو خبر ورکړ چې پلار يې ډېر بد خوښه انسان و او د دې اړیکې ورسره غیر زموږ له اړیکې هم ترینګلې وې صرف دومره يې وويل شکر چې پخیر راوړسېدې.

تر څو چې ما اړیکه او پیغام نه وي کړی ته يې مه کوه!

تا له کابله یو څه په تلیفون وويل چې ستاسې کلي ته درځم ما ځکه ځواب درنکړ فکر مې ستا په نه راتلو ډېر خراب شو کونښن کووم چې زه سبا که خیر و ښار ته درشم، ته مې جواب ته په اوسه

په سترگو پانې! تر اخر حده کونښن وکړه.

سمه ده لایقو اوس دې په خدای سپارم

شپه شوه... تېره شوه کټ کې اووښتم را اووښتم د سهار اذانونه وشول ټوله شپه مې پلانونه جوړول څنگه به کېږي سودا مې وه پانه به څه ډول وي... که ته يې خوښ نه شوي نو بیا؟

د نیکه به غږ د خیال له تاله راولویدم گورم چې مور مې د برنډې څنډه کې په قرآن ورغوریدلې پاتې وه را پامې خوله تر ډیره رڼا خپره وه.

زنگ راغی لایقو بله چاره مې نه درلوده زه د معدې تکلیف لرم مور ته

مې وويل سبا ډاکټر ته ځم د شپې مې ډېر تمثيلي فریادونه وکړل نو کار وشو شېبه وروسته در روانېږم خو شاید وړوکی ورور هم راسره وي

وي دې ته دې پخیر راشې دا دی ما د دوه سرکې پر لور حرکت وکړ ای لایقه زه لا تراوسه کور کې يم حرکت مې نه دی کړی تقریباً دوه ساعته لاره هم ده اوس به نو څه وکړې؟

نه نه زه ولاړم ته راځه بې صبرې سرحد مات کړی ا سمه ده لایقه

زه دوه سرکې ته ورسېدم پانې

سمه ده جان زه هم موټر کې يم... سمه ده

کين لور دوکان ته د پزې د ماسک اخیستو په پار لاړم، لا مې پاتې پیسې نه وې اخیستې چې یوه دنگه ځواني له موټره راښکته شوه.

ماشوم یې له لاسه نیولی و اخوا ديخوا یې وارخطا وارخطا لیده، ما شمېره اوکی کره تلیفون یې غوږ ته وړاندې کړ.

هیلو!!! زه راوړسېدمه

ما په وارخطایئ سره وويل وه مې لیدې، وه مې لیدې ورنه پدې شوم په

اشارو مو روغېر وکړ ریکشې ته پورته شو. وروسته مې فکر شو چې

ریکشوان ته مې پته نه ده ورکړې. په خندا مې ریکشوان ته وويل چې

ماما گلله ته موږ چرته وړې؟

ریکشوان موسک شو ځوانه زه هم نه يم خبر شو ځل مې وپتییله چې

درڅخه وپوښتم، خو چې په هېنداره کې به مې دروکتل نو تاسو یو بل

ته سترگې په سترگو کې اچولي وي ما ته مو خپله ځواني راپه یاد کړه

زړه مې ونه کړ چې درته مزاحمت وکړم... هه هه هه هه ماما گلله دا مې

نامزاده ده ملنگ جان واټ سره یو ډاکټر دی رسول صحت نومېږي

له مسکاله تردې حاله ۵۰/۱

هغې ته روان یو...

سمه ده

دې کې د اباسین زنگ راغی، اباسین مې د ماشومتوب انډیوال اود
ماما خوی دی، په ژرغوني غږیې وویل عاجل عامې روغتیا روغتون
ته ځان راوړسوه د سراچې په پل مو موټر ټکر کړی مور، نیا او ورونه
ټول په وینورنگ یو

پښې مې ولړزېدې پانې راته وویل ولې څه شوي؟

هېڅ خبره نشته پانې، کاکا ته مې زنگ ووهه او له پښې مې خبر کړ،
زیاته مې کړه، کاکا تاسې ولاړ شئ زه درپسې یم ملنگ جان واټ کې
له رېکشي بنکته شو د ډاکټر په لور ولاړو په زینو ځمکتل ته کیوتو
نوم لیکونکي وویل غرمه ده دلته تم شئ اول نوم به دا دی ستاسې
ولیکم چې ډاکټر صیب لمونځ او ډوډی تمام کړي غږ درته کووم بیرون
اوږده لرگینه چوکۍ پرته وه پرې کیناستو ما پانې ته وخنډل او زیاته
مې کړه پښې دې ځمکې ته رسي؟ هغه برگه شوه ولې تاته څنگه بنکارم
دا وگوره...

زه پاڅېدم بهر راووتم یو درجن کیلې مې راواخیستي یوه مې سپینه
کړه څراغ ته مې ورکړه او بله مې پانې ته ورکړه. پانې د یوې کېلې
پوست څلور پارې کړ اول یې له شنې څادری لاندې خپله ترې د شونډو
په سر چک ووهه او بیا یې ماته راکړه نوم لیکونکي غږ وکړ... ډاکټر ته
دنته شو پانه ډاکټر ته نېرېدې د ناروغانو په چوکۍ او زه ډاکټر ته
مخامخ کیناستم

ډاکټر د تکلیف په هکله وپوښتل زه ورمخکې شوم ډاکټر صیب معده
یې خرابه ده، په جنگونو یې د موررنگ رازیر کړ ورونه مې رټي او ما
خو بیخي کور ورپریښی دی

پانې مې په وړانه نوکاره ولگوله چې غلی شه ما بیا ورزیاته کړه
 ډاکټر صیب دوه متره ژبه ورسره ده بل کار یې نشته جنگ او جنگ...
 ډاکټر موسک شو بس نن سبا د ټولو حال یو دی هههه ته شکر وباسه د
 درملو پرچه یې را کړه درمل مې راواخېسته، بېرته ډاکټر ته راغلم مال
 ډاکټر صیب دې سره به یې جنگونه کم شي.

ډاکټر وخنډل هو بلکل خو که ته یې دا اندېښنې کم کړې

د مخابراتو په لور مو حرکت وکړ شېستان ائیسکریم خانې ته دتنه شو،
 زه او څراغ یو خوا، او پاڼه راته مخامخ کیناسته هوتلي ماما د ټکر دا
 تپې ولگولې

چې دوه مټین چېرته ولاړوي

په نورو خلکو د ږندو گمان کوینه

جوس راغی ما له خپل گیللاس نه دوه غږ په وکړه، بیا مې له پانې سره
 بدل کړ پانې په دې خاطر چې مخ یې ښکاره نشي.

کړه چې زه یې نه څښم زه د هغې څنگ ته ورغلم او جوس مې ورته
 ونيوو، ورو ورو یې له مخه پرونی لرې کړ. غټې سترگې سپن مخ نری
 وریڅې شرابي شونډې دنگه ځواني سره د دومره ښکلاگانو یې څهرې
 خاکساري او معصومیت بیانوه.

جوس نه یې د شونډو په سرونو داسې څکه وکړه چې شونډې یې لاهم
 پوره نه وې لمدې شوې، زه غصه شوم او گیللاس مې ورته په خوله ور
 چپه کړ تورې جامې یې لارې لارې شوې... موسیقي، شباب او کباب
 پراته وو.

د پانې له غاړې مې لاس چاپېر کړ، او په شونډو مې ورته سم غوبل
 وکړ کوچنی وروړ یې غصه شو او بیرون ووت هغې خپله خوله په تور
 پرونی پاکه کړه لاس یې په مېز او تندي یې په لاس ولگوه، ما یې لاس

له مسکاله تردې حاله ۵۲/۱

په لاس کې ونيوه. کله يې چې مخ راپورته کړ نو له اوږدو بڼو له جملې يې خو دانې په وريڅو کې بند پاتې وو سترگې يې په ژړا سرې او بستې وې، زه ډېر خفه شوم او په ځان مې لعنت وويل له هوټله راووتو.

د دوه سرکې په لوري روان شو، دوه سرکې کې سخته لاره بندي وه او گرمۍ له کانو اوبه ويستلې د څادري لاندې مې د پانې تر ملا لاس چاپېر کړ پانه لکه پانه رپېده، وجود يې داسې خولې و تا به ويل چې دوه سطله اوبه دې پرې اچولي دي.

ريکشې نه د بنکته کېدو په مهال د پانې لاس زما بغل سره ولگېد هغه مې په موټر کې کينوله او زه د عامې روغتيا په لور روان شوم. د عامې روغتيا څلور لارې کې ريكشه وان ته مې پيسې ورکولې، گورم چې په جيب کې مې د افغانۍ پينځه زرگونان په ليک کې تاو کړي ايښي وو.

په ليک کې ليکل شوي وو (لايقه که بيا داسې کوې شايد دا زما لومړی او وروستی ځل راتگ وي له تاسر پاکه مينه لرم نه د عزت سودا، زما عزت ستا امانت دی او نه غواړم له واده وړاندې يې خيانت کړم)

زنگ مې وکړ خو اړيکه يې ځواب نکره، پيغام يې وکړ لايقه زه نېرېدې يم کور ته تا به بل فکر کړی وي، خو زه دې ته ډېر خفه شوم چې تا ته پينځه شپږ تپيان پراته او ته له ماسره بوخت وي.

بڼه ونشو بايد زه هم هماغه شېبه بېرته ستنه شوی وی، او بل دا چې زما وجود ستا په واک کې دی خو ته خپله فکر وکړه چې سبا زما او ستا واده وشي زه به تاسره څنگه سترگې مخ کووم نور چې سره ووينو غلی به ناست يې که نه بيا درسره نه گورم او له خدايه شکر گزاره يم کوم ډول انسان چې مې غوښت ته له هغو ټولو خاصيتونو او نعمتونو

برخمن يې نن په جار او ښکاره اعلان کووم، چې لایقه مینه درسره لرم
پیسې مې د دې لپاره پټې درته جیب کې کېښودې، چې ناروغانو ته
پرې څه واخلي، زما روغتون کې ډېرې ملگرې دي زنگ وروم
درېشي

مننه کووم پانې بې تا دې نشم، خو څوک مه رالېږه زه هم دوستان لرم
دغور څنگ ورو دلته غټ سړی دی، ستونزه به نه وي ان شالله...
بناااا سمه ده ته ناروغان سمبال کړه که اړتیا وه ما ته ووايه پیسې،
وینه هر څه به در ورسېږي.

سمه ده جان مې مننه.. ښې شېبې!

ماښام پانې پیغام وکړ، سلام لایقه ناروغان څنگه دي؟
شکررر دی ښه دي، خود چا پښې او د چا لاسونه مات دي، بد حال
دی.

څه ښه دی چې خدای له مرگه ساتلي دي.

که څه هم لازم وخت نه دی خو یوه پوښتنه کولی شم لایقه؟

مهرباني

زه دې خوښه شوم که نه درواغ به نه وایې؟

ما د دې لپاره چې د بیا لیدو لپاره بهانه جوړه شي، وه ویل ولا که
رښتیا ووايم پانې د دې زنگ سره مې دومره طبیعت خراب شو چې
هېڅ مې سمه ونه لیدې او بل تا د تبلیغې لور مخ کلک پټ کړی و.
نور څه کوي د غوا څوپه؛ ستا له لاسه مې شونډې مورې مورې دي، له

درده یې مړه کړم

پانې باور وکړه چې څهره دې رانه هېره ده، مړه بیا به مې ووينې پانه خو
ستا په نوم ده لایقه

سمه ده نوسبا درځم

له مسکاله تردې حاله ۵۴/۱

چېرته؟

ستاسې کلي ته، نه نه نه اوس مه راڅه زه بيا درته وایم یو دا چې دلته
دناستی ځای نشته بل مې پلار په کور دی او ته هم ناروغان لرې
مناسبه نه ده.

کېنه د غوالورې زه درځم... وایم مه راڅه کنه!

سمه ده موبایل مې بند کړ.

سهار وختي دوه سرکې ته ولاړم ځمکتل ته بنکته شوم.

یو مې سپین وړوکی میځه کی، گوتمه، امپل او د لام توری واخیست
مو ترته پورته شوم. چې له علي اباد تېر شوم موبایل مې خلاص کړد
پانې گن پیغامونه راغلي وو.

لا ډریور به بل گېر نه و ورکړی چې د پانې زنگ راغی ما پرې کړ،
پیغام مې ورته وکړ او ورته مې کړه چې وایه هغې خندا او بیا یې وویل
په څه غصه یې لایقو ما خوتاته کومه وړانه خبره نه ده کړې؟

ما ځواب ورکړ په هېڅ!

ښه اوس راته ووايه (زما ښائسته میرمنې) نه یې وایم شابه نو هله..

نه یې وایم

ووايه ستا خولا مور...

سمه ده اوس مو ترکې یم بیا یې درته وایم

چېرته څې؟

په لار کې یم او تور غره ته روان یم

اففف راغلي تا ته ما ونه ویل چې اوس مه راڅه

زما خپله خوښه ده څه تا ته نه یم راغلی، نو بیا خوبه دې ماته ویلي وو
چې ما تیاری نیولی وی

زه د چا تیاریو ته اړتیا نلرم، سمه ده بازار کې به انتظار شې زه د

له مسکاله تردې حاله ۵۶/۱

تا ته څه پته ده چې څنگه زنده گي مې وکړه
مینه مې څه وکړه خو خپله تباهي مې وکړه
ما هم د پانې د لاس د شمال په مخ واچوه او بڼه ډېر مې ورته وژړل،
پانې په ټوله لار پیغامو نه رالیکل خو ما ځواب نه ورکوه دوه سرکه کې
له موټره بسکته شوم چې د پانې پیغام راغی.

لایق جانه ورسېدې؟

زه غلی وم هغې بیا کړه

(ای لایقه قسم دی تر هغې به ډوډی ونه خورم چې تانه وي خوړلي.)
ما چې کله دا پیغام ولیده نو ځواب مې ورکړ گرانې ته ډوډی وخوره ما
خوړلې نه داسې یې نه منم لایقه ته ډوډی ته کینه زه درته زنگ کوم تر
څو پوهه شم چې ته ډوډی خوړې.

بنااا سمه ده

هوتل ته تاو شوم د مازیگر څلور بجې وې هوتلي ماما هر څه خلاص
کړي وو. خوا ته یې تودې پیکورې پخیدلې ورغلم او د پنځوسو
افغانیو مې واخیستې هغې بیا پیغام وکړ او ویل یې څه دې وکړل؟
ما ویل اوس کینم زنگ یې ووهه شابه ته غټ غټ کیونه ووهه، چې زه
پوهه شم ما هم دوه او درې پیکورې یو ځل په خوله کولې چې کله یې
باور وشو نو اړیکه یې پرې کړه.

لومړی کور او بیا روغتون ته ولاړم، د پانې پیغامونه ځوابول مې
رسمي دنده شوه سهار شو... اونۍ تېرې شوې

اړیکه ورځ تر بلې تېنګېدلې زړونو پیوند اخیست یو ورځ پانې پوښتنه
وکړه، لایقه د بنځنو و لپاره دې کوم رنگ جامې خوښېږي ما ځواب
ورکړ سړې او تورې.

بله ورځ یې اړیکه ونيوله

لایقو ټول کالي مې وسوځول یواځې سره او تور مې پرېښي دي او همدا اوس مې څلور جوړې وکړې، درې هغه یې تورې او یوه سره او ها رښتیا یوه جوړه مې تېره ورځ کړې وه سور کمیښ تور پرتوگ او تور ټیځرې.

د غوالوري ولې دې سپڅل؟ چاته به دې ورکړي وو نه نه نه لایقه زما د لایق چې څه نه خوښېږي هغه زه د دنیا پرمخ نه پرېږدم.

سمه ده د نواب لوري؟!

پلار مې دې خدای واخلي هغه مه یادوه شکر دی خپله دوه ځایه دندې رم یوه یې معلمي او بله هغه یې ډاکټري... تقریباً ټول ټال پینځه شپيته ږه افغانی جوړېږي.

نس دولس زره خو پکې زه هم حق لرم، چې د خپل خاوند لایقو غوښتنې پرځای کړم.

پدې خلکو هسې هم نه معلومېږي، سمه ده نو خبر یې درې معاشونه مې حواله شوي دي د نۍ په ورځ پیسو پسې درځم کور کې پیسو ته اړتیا ده. ستا چې څومره پکارې وي راته ووايه هېڅ ستونزه نشته، لایقه ستا خپلې پیسې دي تېره ورځ دې یادونه وکړه بیا له ما هم هېر شو مور دې ناروغه وه اوس څنگه ده؟

هو پانې مور مې ناروغي لري ډېرې پیسې مې پرې مصرف کړې، تور زیري یې جیگرو هلی دی.

دا څه وایې لایقه خفه دې کړمه پیسې دې سر و خوري څومره چې پرې مصرفېږي زه یې درکووم خود مور درملنه باید چې وشي.

مننه پوهېږم د پیسو ستونزه نشته مور دې الله ج صحتمنده کړي زه د خپل خان قربانی ته هم د مور لپاره چمتو یم.

له مسکاله تردې حاله ۵۸/۱

لایقه زه د مور د روغ صحت لپاره چمتو یم چې درې روژې ونیسم او
قران شریف ختم به وکړم.

مننه گرانې خدای دې تا راته ژوندی او اباده لري بس ستا هم مور ده
هو بلکل لایقه زما او ستا میندې نو چا بیلې کړي دي او بل پاتی تېر
ژوند به مې ستا له مور کی سره وي

بلکل پانې! دم گړۍ بڼې چاری!

تاته هم گلابه

سلام نن د نۍ ورځ ده، زه درځم ښار ته چې کوم خوا لار نشې زه د
روانه یمه ډېر اړین کار د سره لرمه لایقه

پخیر راشې او زه به درته دوه سرکه کې ولاړ یم

دوه سرکه کې ته مه راځه په ښار کې زموږ د کلي د موټرو په تم ځای کې
تم شه سمه ده له سره رود ولسوالۍ درواو ختم

زه په تم ځای کې په تمه یم

موټر نه ښکته شوم او پښتون هم راسره دی، وه مې لیدې پانکې!

دا د گنو شربت رېږې خواته راشه دا شربت به وڅښو بیا به څو لایقه،
سمه ده دا ده درغلم

له ستړي مه شي وروسته پانې له گرمۍ شکایت کولو په تاسې دا څه
حال دی زما خوزړه وچاودېد، بس څه وکړو پانې د ښار ژوند ده.

لایقه زه وایم لومړی به بانک ته ولاړ شو بیا به چېرته مرکه وکړو.

له دې نو بڼې خبرې نشته درځه چې څو د غوالورې

له بانک څخه مو پیسې واخیستې راووتو، دا چې کله پښتون نه دی
راغلی دې ته به چکر ورکړو چې خفه نه شي که څنگه؟

سمه ده گلې!

خو دا باید هېره نه کړو چې زه بېرته ژر ځم، چې سپین غر لالا ډېر بد

کسانه انسان دی.

سمه ده راڅه په طرف دکامې مو واچول، بهسودو په پله ډېره لار بندي
څکه په دوهم پل کار روان و.

دا چې کامه د تنگرهار شنه او کرنیزه ولسوالۍ ده، فطرت ورته بلا
سکلا وربښلې ده. کامې ته د رسېدو په پار اړ یو چې د بهسودو
ولسوالۍ څخه تېر شو.

بهسود هم په خپله غېږ کې ډېر ویاړونه روزلي دي، د بهسودو نوم په
اورېدو؛ په ځانگړي ډول د ځوانیمرگ او د لوی افغانستان ارمانجن
شهید ملنگ جان بابا مبارزه ژوند او شاعري د سړي سترگو ته
درېږي.

د ملنگ جان بابا د زیارت لوحې په لېدو مو هرڅه له لاسه ورکړل ځکه
ملنگ جان بابا د پښتون قام ستر ویاړ و. او مړینه یې زموږ لپاره ستره
اونه جبرانېدونکې ضایع وه.

عجیبه لا دا وه چې د بهسودو دا ښکلې ولسوالۍ، د سرک دواړه
په خونو ته شین والی، جانان شتون او په موټر کې د ملنگ جان بابا دا
کلام اورېدل

څه ملا وتره ماته د باغ گلونه راوړه
رزري شالونه د ازادۍ

سندرغاړي ورته د خپل غږ خواږه ورکړي وو
مونږ هم د بهسودو ولسوالۍ لار د بابا مبارزې؛ شاعری او دردونو په
په خبرو او بحث باندې طی کړه.

کامې پل ته په رسېدو د کنړ سرشار؛ مست او لوی سیند او ازمو پام
خان ته رواړوو. کنړ سیند د افغانستان له یو پېژندل شوي او لویو
سیندونو څخه دی.

له مسکاله تردې حاله ۲۰/۱

دي سيند او بو په لېدو مې د صاحب شاه صابر صيب دا بيتونه ذهن ته راغلل

له مودون نه د سيندونو خوا کې اووسو
خو زمونږ فصلونه اوس هم په باران دي

زه رېښتونې چې څه وایم نور ښتيا شي
خلک وايي چې په دې سړي پير بان دي

د یاد سیند هر څاڅکی اوبه زمونږ د ویني په بدل تمامېږي، ځکه چې مغرض گاونډیان نه غواړي چې سولې ته ورسېږو او د سیندونو له اوبو گټه پورته کړو.

په همدې فکرونو کې ټاکلي ځای ته ورسېدو هوټل کې کیناستو، کامه نو په دې وخت کې د شیريخ بیخي مشهوره ولسوالي وه. ان له لرې ولایتونو خلک به د کامې چکر او شیريخ ته راتلل موږ هم د شیريخ وړاندیز وکړ، دا چې پانې ما ته خاص څه ویل پښتون مود او بو په پلمه بهر ولېږه.

پانې بیل بیل راوکاته یوه شپه غلې وه د سترگو ترمنځ خطرناکه جگړه روانه شوه، چوپټیا ماتې وخوړه (مناسبه به نه وي خو اړینه یې بولم د پینځه نۍ په ورځ مې پلار راځي له کابله یې ورسره دوستان هم راځي او لنډه دا چې د زوی لپاره زما رېښته غواړي).

شاید پلار مې ورته انکار ونه کړي او زمونږ خوښې ته خو هسې نه هم څوک نه گوري

او دوهمه خبره دا ده چې ستا مور هم ناروغه ده خوشالي به وويني او

بل به چانس او موقع هم له لاسه ورنکړو. ستا څنگه خوښه ده چې راجرگه شې او ما مې لایق ته وغواړې؟

...زه فکري شوم له سره مې گرم تپ پورته شو، هک پک یې کړم په دې خبرې سره خو باید یو څه مې له خولې ویستلې وی ما ورته وویل: پانې دا خو ټولې دوه درې ورځې مینځ کې دي او ما خو کور کې یادونه هم نه ده کړې او بل دا چې زما کورنۍ له بده مرغه زما لپاره زما د ترور لور په خوله کې اړوي را اړوي.

هغوی په پېښور کې مېشت دي زه باید لومړی د کور دا جنجالونه حل کړم او قناعت ورته ورکړم.

اففففف...زه نوره نه پوهېږم خو که پلار مې هغوې ته ورکړم خان وژنه به وکړم او کېسه خلاصه، اوس څو چې ناوخته کېږي بیا یې له خپله د سکوله ټولې پیسې راکړې او ویل یې چې شل زره افغانۍ ترې بیلې کړه.

په شل زره افغانیو څه کوي ته خو یې ترې بیلې کړه، هندن دا شل زره یې ستا او نورې به کور ته یوسم.

نه نه پانې دا څه کوي ته، زه یې نه اخلم زه ورته ضرورت نه لرم، زما خپل ښه کافي معاش دی په دې کار مې خفه کوي گوره.

لایقه تا ته یې نه درکووم مورجانې ته پرې درمل واخله، پانه بیخي جدي وه خفه کیدله نو ما ورته وویل دا ډېرې دي لس زره مې ترې واخیستې او پاتې مې ورته وسپارلې، ښار ته راغلو له ښاره دوه سرکې ته لاړو دوه سرکه کې انتظار وو چې یوه سپینه سراچه راغله مخکې سیت او ډیگی یې له نسوارو ډک و موږ په وروستي سیت کې کیناستو.

او د تور غر په لور روان شو لاره کې مو ډول ډول کیسې سره وکړې ډیر

له مسكاله تردې حاله ۲۲/۱

مو سره وخنډل.

د ډريور دې هم كور ودان وي ځان يې ناگهانه كړی و په لاره مې د
ډريور سره خوله شريكه كړه استاده په دې دومره نسوارو څه كوي؟
هغه وويل زما نوم خاكسار دی او د دې خاكسار كڼري نسوارو
توليدات زه كووم بس گذاره مو پرې كېږي شكر شپږ ورونه يو هر يو
بېل بېل كورونه او موټرې لرو.

ډېر ښه... بېرته ښار ته ځي؟

هو دې دوكاندارانو ته مال ښكته كووم بيا ځم، سمه ده نو دې جومات
سره ودرېږه دوی به ښكته كړو او موږ به څو، زه هم بېرته ښار ته ځم
سمه ده

پاڼه مو ښكته كړه موږ د نسوارو له ويشلو وروسته مخ په ښار شو د
يوه شېبه مزله وروسته مې استاد سره گپ جوړ شو استاد وويل يوه
پوښتنه كولى شم، ولې نه سل خو و كړه
د واده دې څومره وخت كېږي؟

لانه مې دى كړی، دا مې كوژدن ده باوردې وشه
خدای مو له بدو سترگو وساته جوړه مو برابره ده زما دې بل واده ته زړه
وكړو.

څنگه...؟

هم فكره ياست، خنده رويه داسې ژوند نو ډېر ښه وي، هو استاده
همداسې ده خو كه رښتيا درته ووايم لا تر اوسه نه واده شته او نه
كوژدن دا مې مينه ده.

دا څه وايي؟

هو باور وكړه

بس الله مو په برخه كه وروره!

امین استاد گله په خوله دې برکت شه، موږ د هرې جمعې ورځ بنار کې سره وینو بیا یې تر کور راوومه دا خپله ډاکټره ده د دنیا پر مخ چې ډېر ارزښت ورته ورکوم دا ده، همداسې ماته هم ارزښت راکوي. مټین صیب! پوهېږم ماته پته ولگېده چې له تانه هغه تاته ډېر ارزښت درکوي، زما پام و په موی مبارک کې یې چې سرستا په اوږه کېښود آن تر کلي... خو ته یو کار وکړه داسې ستغ ستغ خوابونه مه ورکوه انسان مایوسه کېږي.

نه نه استاده زموږ تر مینځ دا خبرې نشته، دا نازونه دي سمه ده نو وروره!

استاده ته هره ورځ راځي؟

نه وروره اونۍ کې یوه ورځ کله چې دې اړتیا شوه زما موټر دې په خدمت کې دی دا شماره مې واخله. مننه کووم استاده د بیا لیدو په هیله د تبلیغی مرکز له لارې سره برېک شه

سمه ده ښه وخت...

مننه استاد تاته هم

له سرکه مې د کور په لور قدم وهل پیل کړل د لارې نیمايي به مې نه وه وهلې د پانې بل پیغام راغی.. (لایقو گوره چې کور کې خبره یاده کېږي زه په تمه یمه) کومه خبره؟

سودايي کامې کې مې چې درته وویل، د مرکې خبره یادووم ښانښااا سمه ده... په همدې فکر وهلو مې قدم قرار کړ چې څنگه کله او چاته ووايم؟

تر دروازي راوړسېدم کور ته دننه شوم په کور کې د خاموشۍ خادر

له مسکاله تردې حاله ۲۴/۱

بنورو، د ټولو سترگې له اوبنکو ډکې وې د همدې امله ما هم ونه پوښتل چې څه پېښ شوي دي.

د شېبه ځنډ وروسته د حالاتو لوستلو څرگنده کړه چې مور مې بيا سخته شوې او بسترده، ويستلی کميس مې په وارخطايي بېرته ژرژر په غاړه کړ. او په منډه منډه مې د روغتون لاره رالنده کړه د عامې روغتيا روغتون په دروازه ورننوتم.

آنتاني واټ ته په رسېدو مې ورور سلگو نيولی پښو ته وغورځېد او په مات مات غږ به يې د مور د نوم درې توري يو ځای او بيا به ترې مات مات شول، ورور مې سينې ته راجوخت کړ تسل مې ورکړ د جومات د لوري مې ماماگان راغلل.

يو ماما مې کوم ته چې مې مور ډېره گرانه وه د قره ول د ډاگې سره ځان په ځمکه ځمکه وهه ما ورمنده کړه له ورايه يې چيغې کړې. لايقه! مور دې د پاتې نه ده، خور مې مري!

د خپلوانو په مينځ کې داسې راگېر شوم چې مور مې له ياده ووتله له پورته نرس راغږ کړ، په تاسې کې لايق څوک دی؟

ما ويل زه يم هله پورته ژر ورشه مور دې تا غواړي، په منډه منډه وختم گورم چې د مور سترگې مې ولاړې وې، پزې ته يې د اکسيجن قطعې لگېدلې وه زما په ليدو يې چپ وځکی مسکا ته جوړ که وروغورېدم دومره اوبنکې مې توی کړې چې پانې به په طول د مينې کې نه وي توې کړې.

ځکه دا د مور سپيڅلې مينه وه په دواړو مخونو مې ښکل کړه يوه شېبه يې په سينه وير نيولی تم شوم بيا مې ځان ډاډه کړ په لمن مې اوبنکې پاکې کړې شاه مې ورواړوله، ځان مې د معایناتو په پانو بوخت کړ ترڅو مور مې په سترگو کې اوبنکې ونه وينې.

خود مورد ناروغۍ په اورېدو مې بيا له سترگو او بنکو دارې وکړې
 خوله مې بې واکه وړانه لاره. نو د پانې د لاس د رومال يوه څنډه مې په
 خوله کې ونيوله او په بله څنډه مې او بنکې پاکې کړې، شېبه وروسته
 مې د رومال په ليدو د پانې خبره را په زړه شوه پښې مې وښويېدې چې
 لېونيه تا په کوم رومال او بنکې وچې کړې، گنهکار شوی خوبه نه يې؟
 يو خوا د مورد درد بل خوا د پانې د سر سودا روانه وه، احساس مې ډېر
 خراب و، غورځنگ او چينار هم راوړسېدل او دا يې هم راته وويل چې
 مېړنی او علي شباب هم راروان دي.

دې سره په خبرو وم چې د پانې بل پيغام راغی ليکلي يې وو
 (لايقه څه دې وکړل)؟

ځواب مې ورنکړ ما ويل شايد خفه شي ځکه زما وضعيت بيخي جوړ
 نه و، بې له ترخو خبرو او توندې لهجې مې بل څه نه لرل. موبایل مې
 بند کړ وروسته مې ورکړ او زياته مې کړه ورته دا درواخله تر هغې چې
 زه له روغتون نه يم درغلی څوک حق نلري چې زما موبایل چالان کړي.
 تقريباً دوه ورځې او دوه شپې شاوخوا په روغتون کې پاتې شوم
 شوگيرو مې څهره په بله کړه، دريمه ورځ پرېکړه دا وشوه چې ناروغ
 بايد کابل ته انتقال شي.

دا چې زه شوگير شوی وم ماما او کاکا مې ورسره لاړل مخکې له دې
 چې ارام وکړم موبایل مې روښانه کړ بې شماره پيغامونو مخه راو کړه...
 (لايقه څنگه شو)؟

(څه دې وکړل)؟

(ځواب را کړه د خدای لپاره تا ته وایم کنه)؟

(تا ته وایم کنه اففففف) ! بيا به گيله نه کوي گوره

(ای! مردار خوره موبایل دې ولې بند کړ ما سره دې دوکه وکړه.)

(خداى دې ځوانى لو کره زه به اوس ملگرو ته څه وایم)؟
 (که ژوند راسره نه جوړوې نو بنکاره راته ووايه) !
 (دا دى ما هم سيم کارت مات کړو چې سمه چاره دې وکړم، او زړگى
 دې بيخ شي)

(همدا دې غوښته کنه لعنت په تا او ستا په دې مينې) !
 دا او دې ته ورته پيغامونه لا راروان وو، په هر پيغام ليدو سره مې
 (ټکان) خوړيو خوا د مور ناروغي بله خوا دا دردونکي پيغامونه
 نووو اففف!

-مخاطبه!

که لږه مينه دې هم کړې وي، نو په دې ځاى کې زما ناچاري ښه درگ
 کولى شي.

ما ورته زنگ وکړ تليفون يې بند و، رښتيا هم کار يې نه کاوه دا نو د
 غصې اخيرې حد و. موبایل مې په ديوال وويشت دانه وانه يو خوا او
 بله خوا په تگر ولوېده... په دې خونړيو او دردناکو افکارو کې مې
 همدا سې سترگې ورغلې وې.

چې ټکان مې وخور، چت لړزېده، ښيښو يو عجيب ډاروونکى اواز
 کاوه، د کورنۍ ټول غړي په حويلۍ کې راټول وو. پايښې يې په
 لاسونو کې نيولې وې او د استغفار گنگوسى مې اورېدې، دا نو زلزله
 وه سترگې مې وموږلې په ما دومره دردونه وو چې قدم مې هم وانه
 خيست (هغه په مرگ چې د خوښۍ خبره کېږي) هغه نو بيا دا حالات
 وي

دا هماغه خطرناکه زلزله وه چې د مالي تلفاتو تر څنګ يې گڼ ځاني
 تلفات هم لرل، ځمک پېژندونکو اعلان کړې و چې له ۷ رېکټره يې
 درجه پورته وه.

له مسکاله تردې حاله ۲۷/۱

په مات زړه په کټ کې په بله ډډه واوختم، ستوماني مې وويسته
راپورته شوم بهر ووتم او د اصف ننگ نه مې موبایل واخيست.
حضرت جان شينواری هم ورسره ناست و خپل سيمکارتونه مې پکې
واچول.

د څلورنۍ ورځ وه د کابل خلک رارسېدلي وو، له رارسېدو سره يې
پلار د پانې کاکا گان او ماما گان راغوښتې وو خبره ياده شوې وه
پانې مخالفت کړی و.

د مخالفت سره سمه د شنو لښتو لاندې راغلې وه وجود يې تغمې
تغمې شوی و، مخ يې تک شين شوی د کابل خلکو چې دا حال ليدلی
و همداسې تللي وو ماته په يوې نااشنا شمارې پيغام راغی.
وروره ته لایق يې؟

هو! امر وکړئ

هيله کووم، ته غورځه!

ته دا څه ډول انسان يې پانې ستا لپاره څه نه وکړل؟ او تا په ټوله کې
دوکه وکړه.

وبښئ تاسې لومړی ځان راوپېژنئ؟

هيلی يم د پانې نوې مرسته کونکې (همکاره)!

هااا سمه ده په غږ اورېدو دې خوښ شوم اوس پانې سره خبرې کولی

شم د پانې غږ اورېدو ته ډېر وارخطا يم

فکر نه کووم چې خبرې درسره وکړي

ولې؟

هغه به په ژوند کې هم تا ونه بښي ته راشه يو ځل يې وگوره چې په کوم

حال ده...

نو ما څه کړي دي؟

له مسکاله تردې حاله ۲۸/۱

نه دا هر څه زما پلار کړي دي؟
ما ورته په پیغام کې ټول مسایل او حقایق ورو لېږل، خو خواب رانغی
سبا مې بیا هغه شماری سره اړیکه ونيوله.
هیلو! څوک یاست؟

لایق یم

وايه کنه...

وېښې پانه چېرته ده؟

هغه اوس په کتنځي کې ده ناروغان ورسره دي چې راغله اړیکه درسره
کووم، تر یوولسو بجو په تمه پاتې شوم زنگ رانغی بیا مې اړیکه
و نیوله دا ځل نو د موبایل د هو توکمه پانې کې کارېله...

سسسسسلام لایق جانه ښه یې؟

هو شکر دی مانه تېرېږه خپل حال دې وايه جان مې ښه یې راته؟
هه هه... هو څه به ووایم پرون راباندې دوهمه نړیواله جگړه تېره شوه،
ټوله خوږېږم درد درد څړیکه څړیکه وای وای جو جو یم
دا ولې، دا ولې دا چا...؟

بس څه چې درته هیلې ویلي دي ټول رښتیا دي، هغه د کابل خلک
راغلي وو ما انکار وکړ پلار او ورور په شریکه راو نیولم او ښه وهل
یې را کړه.

هه هه د غوا لورې دې حال ته دې وگوره او ریشخندي خبرو ته دې
وگوره؟!

ولا له هیلې پوښتنه وکړه له پرون راهیسې مې له چا سره دوه څېرې هم
نه دي کړي.

ستا په غږ اورېدو مې په شونډو ځندا راغله، د غوا ځویه ته یې څه
کوې له مانه دې پرې د بوسو خوسې جوړه کړه مخ مې تک شین شوی.

له مسکاله تردې حاله ۲۹ / ۱

حالا خداى به خیر کړي زما په ستونزه خو پوهه شوې یې، پیغام مې
درته کړی و... بس بس زه څه ماشومه نه یمه ماته درواغ مه وایه زه دې
نورې دا بهانې نه منم

اففففف ته دا څه چتیاات وایې پانې! ښه وایم او بله دا چې په دې
شماره نور زنگ مه وهه

ولې؟ بیا درته وایم
سمه ده نو!

یوه نیمه بجه وه په یوه نابله شمېرې زنگ راغی سلام لایقه پانه یم دا
شمېره له ځانه سره ثبت کړه
سمه ده

بنااا اوس کور ته نېرېدې یم بیا وروسته درسره اړیکه نیسم
په سترگو

د پانې اړیکه پرې شوه گورم چې په هغې بلې شمارې زنگ راغی سلام
لایق جانه څنگه ښه یې صحت دې ښه دی؟
مننه کور ودان خپل حال دې وایه
مننه ښه یم

هیلى په پانې خیال کوه مړه هغه نه کېږي... ولې؟
بیا بل وخت یې په هکله درته وایم
خیر دې راته ووايه
اوس نه بل وخت بیا سره خبرې کوو
سمه ده نو مننه

هیله کووم لایق ته ډېر ښه انسان یې
مننه هیلى ته خپله ښه انجلی یې، نه مړه زه دومره نه یم لکه څومره چې
ته یې

له مسکاله تردې حاله ۷۰/۱

هغه څنگه هیلې؟

بنکلی د خبرو انداز، خوږ او از، اصولي انسان بنسکارې باور وکره لایقه دا ډول خلک مې ډېر خوښیږي او بیا پانه دې هم ډېره ستاینه کوي هر ورځ دې د صفاتو یو ختم راته کوي

زه ورته خاندانم چې دا څه ډول انسان دی هغه وځاندي او ووايي (په گلانو کې یو گل) د دې سره رانه غاړه چاپېره کړي، او زیاته کړي چې وه به یې گورې واده او کوژدې ته خو به مې راځې.

لایقه څه بل ډول ده چې ستا اړیکه پرې شي نو دستي بل زنگ ورته راشي د غرنی په نوم څوک دی ورسره ځاندي ترې جارېږي او قربانېږي چې چې بله خبره ونکړې...

رښتیا وایم باور وکره

تلیفون مې پرې قطعه کړ له پښو مې دم وځوت سر راباندې تاو شو کیناستم لا مې غوصه نه وه سره شوې چې د پانې زنگ راغی.

لایقه سلام څنگه یې؟

ښه یم... د غوا ځویه بیا څنگه غصه یې، غصه خو نه یم

ولې نه ماته بنسکارې همدا اوس دې ورانه خوله نیولې

ښااا وایه...

نه یې وایم چې تر هغې دې دا تروشه تنده نه وي پراخه کړې.

نه یې وایم

سم شو، ژرکوه ووايه...

لایقه سبا درځم د عامې روغتیا روغتون ته هلته نفیسي سره هم وینم، او بل دا چې مړوند له هندوستانه راغلی یو ښه زیری دا چې معاینات

یې هم پاک راغلي دي.

ما ترې تېل غوښتي وو هغه یې هم راوړي دي، او یو څه کریمونه یې

له مسکاله تردې حاله ۷۱/۱

هم راوړي دي، بس والی دي نازوي مو پرې...

دا څه وایې مړوند څه کاره دی چې تا ته کریم او تیل راوړي
گوره لایقه هغه زما ورور دی، ډېر پاک انسان دی سبا راشه و به یې

وینې!

زه د چالیدو ته اوزگار نه یم نور دې د مړوند نوم له خولې وانه ورم پانې
زه جدي یم گوره که هغه یادوې بیا زما نوم وانخلي.

لایقه ته په خود یې دا څه څه وایې مغز مې مه خرابوه، زه کومه فاحشه
نه یم چې ته ما پورې خلک راتړې مړوند زما ورور دی، همدې خبرو
کې اړیکه پرې شوه بیا نه هغې زنگ ووهه او نه یې ما شمېره ډایل کړه.

سبا وړانگې زنگ ووهه

سلام لاجي بنه یې؟

شکر بنه یم

گوره زه درنه خفه یم

ولې؟

تا پرون پانه خفه کړې، او هغه هم د مړوند په سر گوره لایقه مړوند زما
مینه ده د مړوند پر سر خپله لیونی مینه مه زوروه او مه یې خفه کوه.

مړوند پانې ته له خپلې خور نه کم نه گوري او رښتیا که مړوند خبر شي

چې زه له تاسره خبرې کووم هغه به هم دا ستا فکر کوي گوره لومړی د

یوه کار په هکله بنه ټولنیز فکر کوه او بیا یې ترسره کوه، ولې خپل

ځان او جانان زوروي...

دې خبرو رښتیا هم زه بنه متوجې کړم مغزو کې مې کړنگ و شود خپلې

لېونۍ لېونۍ مینه مې یاده شوه خپل تور مې په یاد شود هیلۍ

درواغو ته مې فکر شو...

بس هسې د لېونو په ډول مې له خولې خندا ووته

له مسکاله تردې حاله ۷۲/۱

هههههه... وړانگې بي بي وبنښه بيا به داسې نه کېږي خو اوس دې دا
ملگرې راپخلا کړه

لايقه ډېره دې خفه کړې ده داسې نو څوک نه کوي دا ډول تورو نه ډېر
انسان زوروي، بيا زه سزا درکووم دا دې اخيري ځل شو چانس مانس
نه منم بيا لپاره پام کوه.

هههه سمه ده توبه بيا به داسې نه کېږي مشرې!
هههه افرين شه دغسې لږ ځان نه سړی جوړ که، اړيکه پرې شوه
لږ هيله من شوم په ځان مې لعنت او وېل

پانې ته مې کړی ورځ زنگونه وو هل ځواب يې نه راکوه د مور معاينات
هم مثبت راونه ختل، بس په ډېرو فکرونو کې ډوب وم دا نوبل ډول
وضيعت و.

ژوند د مينې نوم دی او د مينې د کلیمې د ذکر سره د مور خوږه کلیمه
سترگو ته درېږي بيا چې سړی ځوان شي، دلته زړه نور کارونه پيل
کړي دا کارونه يو څه بې واکه او بې اختياره هم وي اوس چې دا حالت
شي.

او دې دواړو خوږو خلکو سره ته مخامخ شي مور ناروغه او جانان
خفه، دلته نو خود د سړي خولې ته د پښتو فلمونو د اداکار جهانگير
خان دا خبره راشي چې (يوه ابې وه بل زيبې وه، نور نو څه دي او دا
دواړه په نشت حساب شوي دي).

ځان مې ځانته مخاطب شو ورته وايي: راځه ځان ووژنه وکړه او لدې
زاره چاودې خو به خلاص شي درملتون ته لارم شل دانې د ملريا گولۍ
مې واخيستې. لپه مې کړې د سيند د شگلنو او بوله يوې لپې سره مې
له ستونې تېرې کړې او ژر ژر مې يو پيغام وليکه

وه پانې

(غوښتل مې د ژوند وروستی خبرې مې له تاسره وشي، دې ارمان ته ورسېدم دا پیغام داسې حال کې لیکم چې زما او د مرگ تر مینځ ډېره لږه فاصله ده. زه دا هڅه کووم چې په زنکدن کې مې له خولې چغه هم ونه وڅې ځکه زما خبرې تاسره وشوې، هغه هم پیغامیزې ستا لایق له تا اجازه اخلي په ځان دې د یوه ناکام او مر مټین لپاره خیال کوه. خیر دی کله کله مې یادوه مشرق خواته زموږ هدیره ده هماغه خوا گوره زه به خوشالېږم او رښتیا تا ته مې یو جوړ ډېرې ښکلې سندلې اخیستي د حجرې د الماری په شپږم روک کې مې ایښي دي هغه به له چینار او یا له غورځنگه وغواړې او رومال دې ماسره په جیب کې خوندي دی، نور دې په الله سپارم ښې چارې، پانې لېونۍ مینه درسره لرم...)

بیانو په ځان نه یم پوه شوی.....

ورځې وتلې وې سترگې مې وغړېدې یو ډول بوی مې احساساوه، گنگوسی و په زور مې سترگې خلاصې کړې رڼا مې په سترگو بده لگېده خو له خولې او پزې مې پایپونه تېر شوي وو.

کاکا مې سر ته ولاړ و په روغتون کې وم پښو ته مې نږدې درازو نیاز یاران، مېرني، علي او غورځنگ ولاړ وو هغوی هم خبرې نه کولې پرې وپوهېدم له غصې سره سره په ټوله کې خواشیني وو.

زما لیکل شوی پیغام د پانې پر ځای وړانگې ته تللی و خو وړانگې بېرته پانې ته لېږلې و. پانې له چینار سره اړیکه کړې وه چینار ما ته ډېر زنگونه وهلي وو، خو زما شمېره بنده وه.

زما کورنۍ پر چینار شکمنه شوې وه له نیکمرغه مېرني، غورځنگ او علي شباب صحنې ته ځان رسولی و او وضعیت یې راسم کړی و.

ما په خجالت سره خپلې شکمنې کورنۍ ته کېسه وکړه، د څو ورځو له

بستره وروسته بار شوم خو له ما یوه ورځ وړاندې مور هم خارج شوې وه بس د کوتې یو سر کې مور ته کت اچول شوی و او بل سر کې ماته... د پانې وضعیت زما په دې حال سره ډېر خراب شوی و، له چیناره یې تازه معلومات هره شپبه اخیستل خو چینار زما کورنۍ ډېر خفه کړی و. هغې به ورته زما په هکله معلومات ورکول ما خپل نمبر خلاص کړ، پیغامونه راسر شول پانه ډېره زورېدلې وه پانې سره مې په پیغامونو ډېرې خبرې وکړې.

د پیغامونو په بهیر کې د هیلې پیغام راغی سلام یې وکړ ویل یې چې ورک ورک یې ما ورته خواب ورکړ چې لږ څه ناروغ شوی وم هغې مې روغتیا ته بلها دعاگانې وکړې د پانې پوښتنه یې را څخه وکړه زه غلې شوم هغې زیاته کړه.

که زما منې هسې ورسره وخت مه ضایع کوه شل یاران لري ائیل، غرنی، هرونډ او یو بل کاموال هم دی اففففف دا څه افواها ت وایې هیلې قسم په رب رښتیا وایم لایقه

بنااا سمه ده زه اوس پیغامونه نه شم کولی بیا بل وخت خبرې کوو بیا لیوني فکرونه پیل شول د هیلې خبرې مې زړه ته ولوېدې، څه موده مخکې پانه یو موټر څارلې وه. او د څه لپاره یې څارلې وه؟

له انستیتیوته یې ولې استعفا کړې وه؟

له ډریورانو ولې ډېر شکایت کوي ژر ژر قرار داتي بدلوي؟ پلار او ورور سره ولې او په څه وړانده ده؟

د هیلې له خبرو سره مې چې دا پوښتنې اضافه شوې نو د پانې په هکله مې فکر بېنځې بدل شو دا وخت نو د پانې په کولو کې نور ماته ستونزه

نه وه پاتې ځکه گوليو خوړلو هر څه بنسکاره کړي وو.
کورنۍ راسره وعده وکړه چې خو ورځې وروسته به په جرگه ورځي خو
زه مشکوک شوم، چې پانه به لومړی زما پوښتنې ځوابوي او بيا به د
جرگې خبرې کوو.

سبا پانې زنگ ووهه، لایقه گرځېدای شي؟

ما وویل هو

ویل یې قسم دی ستا پوښتنې ته راځم او تا گورم ډېر درپسې خفه شوې

ما ورته وویل راځه پخیر راشې، خو مړوند هم راوغواړه هغه امانت به
دې ترې واخلي هغې ویل په عامه روغتون کې سره گورو زه به نفیسي
سره هم ووينم. تېر ځل مې ورسره وعده هم کړې وه او لایقه که ته خفه
کېږې، نو مړوند نه غواړم.

ما ورته وویل را وپي غواړه نه خفه کېږم زړه کې مې وویل چې دا یو
اړیکه خو به دې روښانه شي نورو سره به بیا گورو
سهار شو پانه دوه سرکې ته راورسېده زنگ یې راوکړ، چرته یې ما
ورته وویل زه خولا تراوسه ویده وم.

شابه نوژر کوه زه دادی چکنورو ته نېږدې یم ټاکلي ځای ته راشه.

سمه ده؟

بیر سر سترې سترې په خیرنو جامو کې له کوره ووتم، وضعیت مې ښه
نه و د جیب ټول سامان راڅخه د کټ سر ته پاتې شوي وو. زما له
رسېدو پورې پانې ټول روغتون گام په گام کړې وه دلته نو پانه له پتو
کیمرو څارل شوې وه له رسېدو سره یې وویل څومره ټولگیوال چې مې
درلودل هغه ټول مې ولیدل تا ولې ناوخته کړه لاس یې راته راکړ ما
ورته وویل مړوند چېرته دی؟

له مسکاله تردې حاله ۷۲/۱

ویل یې نېرېدی دی را به شي

د عامې روغتیا روغتون عمومي دروازي ته مخامخ د مار چوک دی،
بنائیسټه چمن هم لري هلته سره کېناستو زه ترې راووتم د امرودرغې
جوس مې واخېست گيلا سونه مې ترې ډک کړل چې د قرول، له لوري
پینځه شپږ عسکر او یو تور رنگه بې نوره څهره په شخصي لباس کې
راغلل مخابره یې په لاس کې وه ماته یې غږ کړ دیکخوا راشه ورغلم ما
ورته وویل امر کوئ صیب ویل یې دا څوک ده.

زه غلی شوم ځکه ما له پانې سره مشوره نه وه کړې، که ورته ووايم
کوژدنه یا مېرمن مې ده، پانه غلطه نشي.

خو کارتونه یې را څخه وغوښتل ما هم خپل د دفتر کارتونه ورته
ورکړل پانه په کارت ورکولو منکره شوه نلرم کارت شخصي جامو کې
کس ډېرې بې اصوله خبرې وکړې.

زه د دې لپاره غلی وم چې په روغتون کې ټول خلک راټول شوي وو او
خبره د عزت وه هڅه مې کوله چې په څه چل له دې ځایه دواړه ووځو، زه
یې بیا وروغوښتلم ځانته یې کړم اول یې بدې خبرې وکړې بیا یې
نصیحت پیل کړ بیا یې ویل جیبونو کې دې څه دي؟

ما ورته وویل هېڅ هم نشته عسکر مې تلاشي واخېسته، بیا یې رانه
په خپل موبایل څو قطعي عکسونه واخېستل بیا یې رانه ویديو وکړه
بیا یې لویې دروازي ته لارښوونه وکړه عسکر یې هم راپسې کړ

ما ورته ویل چې دا بنځه به څه کوي ویل یې بیرون انتظار شه موب
جنایي ترې یو څو پوښتنې کوو. در به شي له پانې یې هم د مخ
عکسونه اخیستي وو له صحت عامې بهر دا بد انتظار کېده چې له
دروازې څررنگه وېدز موټر راووت گورم چې پانه یې هم پکې کېنولې

ا
ه
ن
ز
م
ه
ف
ت
ام
م
ج
ک
و
ما
معا
سین
چې
لاس

ما هم چينار راغونښتی و له دې وپه ز موټر سره څنگ په څنگ روان شوم پانه يې دوه سرکې ته ورسوله هلته يې د تور غره موټر کې کېنوله زه ورته تر هغې تم شوم چې د پانې موټر تور غره ته او د جنايي موټر بېرته ښار ته راروان شو.

کورته راغلم له اصف ننگ سره مې موضوع شريکه کړه، هغې په ملي امنيت کې له چاسره اړونده موضوع شريکه کړه.

د امنيت کس و غوښتلو موږ هم ولاړو له امر صيب سره مې ټوله موضوع شريکه کړه هغې د اړونده حوزې معاون راوغوښت سم پرې غصه و. ټول داستان مې ورته تېر کړه معاون ثبت کړ پانې هم ورسره زما په تليفون ټولې خبرې شريکې کړې.

معاون به لا حوزې ته نه وو رسېدلی چې پانې ما ته زنگ ووهه، لايقه هغه نښې زنگ کړی و وايي ماسره مينه وکړه که نه ټول عکسونه دې فیسبوکي خپروم.

تر هغې چې زه امر ته ووايم امر صيب وويل زه پوه شوم معاون يې بيا امنيت ته وغوښت او د ژر اجراتو امر يې ورکړ دوه ساعته وروسته معاون ما ته زنگ ووهه ويل يې په جنايانو کې مې هغه کس پيدا کړ جنايي نه بلکې د ملي پوليسو ظابط دی شمشاد نومېرې قسم او قران کوي چې زما موبایل کې عکسونه او ویديو نشته ما يې موبایل هم وکوت خو څه مې ونه موندل

ما ورته وويل درواغ وايي.

معاون صيب وويل ښه ده څارنوالی ته به يې وروپيژنو ما ورته وويل بيخي روغه خبره ده.

چې مې له پانې سره مشوره وکړه هغې وويل چې دا مندې ترې مې له لاسه نه کېږي څه په بلا يې وهې پرېږده يې ما هم معاون صيب سره

خبرې وکړې او ورته مې وويل څه پرېږده يې معاون صيب.
معاون صيب لومړی زما ستايننه وکړه او بيا يې په شمشاد زما اوله
پانې بښنه وغوښته او قضيه همدا سې پاتې شوه.

پانې زنگ راوکړ ويل يې لايقه هغه بې شرمه خو دومره سوال زاری
کولې زړه مې پرې وخوړېد زه پرې قار شوم چې د غوا لورې بيا دا
خبرې ماته ونکړې،

لايقه کاش دا مسله رښتيا شوی وی، ولې؟

ځکه همدا سې خو مې نه کوي پرې چې در تاوان شوی وای زما يې له
نورو شرمونو سره څه زه مې خپل لايق غواړم او بس...

هههه ياره پانکې نو هر وخت ستا طبيعت جوړوي گپ به لگوي او بيو
لالې غړوي د غوا لورې لا خو!

ای! ته يې بيو لالې گنې خو همدا زما د زړه خبرې دي ته باور وکړه هېڅ
مې له جنایانو وېره نه کېده ځکه زما دنيا زما تر خوا وه هغه يوه لنډې
ده وایي:

د شپې خو ټول خلک ویده وي

د ورځې راشه چې تاوان درباندي شمه

پانې بس دا کېسې دې ماته تکراري دي زه درنه يوه پوښتنه کووم او

ځواب يې سم دلاسه غواړم که نه بيا به دې کېسه خرابه وي

انيل او غرنی دې څه دي...؟

کوم انيل او کوم غرنی؟

هغه غرنی او انيل ریکشوان دربنایم، لنډ او پاک ځواب غواړم، لايقه

دا درته چا وويل؟

ته څوک څه کوي ماته ژر ځواب راکړه

اففففف... ماته کس وښايه اول شابه نو..

لایقه دا د موبایل کیسې نه دي سبا کلي ته راشه ټوله کېسه به درته
وکړم که زما په خوله باور نه کوي بیا به مې له مور سره هم خبرې وکړې
سمه ده نو.

ما هم ورسره ومنله ؛ شپه تېره شوه سهار د پانې پېغام راغې
سلام سهار پخیر لایقو

مننه کور ودان

چېرته یې؟

احمد زیو ستاپ سره یم

چې له ولسوالۍ راواوښتې زه هم له کوره راوځم د شپږو دوکان شاته
راځه بیا پخیر

پانه نو د دوکان شاته د ښځو لپاره جوړ شوي ځای کې ناسته وه زه هم
ورغلم دوکاندار مې وپوهوه کیناستم شپږې مې راوغوښتې پانې یې
له څښلو انکار وکړ

زه پرې غصه شوم کېنه د غوالورې...

پانې دا لاس دې ولې؟

هسې...

هسې نو دا کنول پکې څه کوي؟

پانې ویل ته لږ رانېرېدې شه چې وروراندې شوم جوش تې نیولې وه
او حوحو حو... دا څه کوي د غوالورې دومره چې ناروغه وې نه به راتلې
راغلم خو ځکه ما ویل بیا به وایې چې بهانه کوي سیرم مې له لاسه لرې

کړ او راووتم

ښه ډاکټر ته تللې وې

هو ویل یې چې ملاریا لرې

شفا دې وي گرانې خو ډېره جوش تبه دې ده

له مسکاله تردې حاله ۸۰/۱

دا شېدې وڅښه کڼه

نه يې څښم لایقه که رښتیا ووايم روژه مې ده، دا څه لېونی خبرې کوي
ناروغه هم يې او روژه هم...

او تر هغې نه څه خورم نه څښم چې تر څو مې زړه کې نیولی سوال رب
قبول نه کړي

سمه ده پانکې زه درنه ځم سبا شاید کابل ته هم لاړ شم ترینپنگ لرو
اجازه راکړه گراني!

لايق جانه يو څو شېبې راسره کښه چې دا زړه مې درباندي آرام شي،
پانې ته ناروغه يې لاره شه کورته او آرام وکړه.

جان مې زما آرام يواځې او يواځې ستا په ليدو کې دی چې تا سره يم
نو ډېره خوښه يم.

پوهېدم چې پانه په سخت حالت کې ده زما د خوښېدلو لپاره به يې په
سترگو ډول ډول لوبې کولې، کله به يې وگډولې کله به يې زما په
سترگو کې واچولې، زما لاس به يې په خپلو لاسونو کې کلک نیولی و.
عجيب کيفيات وو په شونډو يې ترڅه مسکا وځغلبده او له سترگو
يې له ناچاری اوښکې راغلې دا وخت نو له ماسره هم هېڅ نه و گونگ
وم يواځې مې په خپلو شونډو د پانې په اننگو د اوښکو جوړ شوي
لارې وړانې کړې.

اجازه مې ترې واخېسته هغه کور ته لاره او زه د ښار په لور روان شوم،
پيغام يې وکړ لایقه پوهېږم چې څه لپاره راغلی وې ما کې هېڅ دم نه و
او تا هم زما په حالاتو ليدو پوښتنه ونکړه. او نه دې موضوع ياده کړه
خو څه ته چې له کابل راستنېږې ما به خپل د ژوند ټوله کېسه له
ماشومتوبه تر اوسه ليکلې وي او په ليکلي ډول به يې دروسپارم.
سمه ده پانې گلې تا دې الله ج روغه کړي دا خو به ښه کاروشي، هو

لایقه داسې کیسې به واورې چې تا به یې فکر هم نه وي کړی.
سمه ده خوږې زه په تمه یم.

سهار هیلې زنگ ووهه

چېرته یې لایقه؟

ما ورته وویل کابل ته روان یم

ته لږ تم شه زه ښار ته درځم او یو څه درته په ثبوت رسووم بیا حیران شوم.

ښاا راځه هیلې ته پخیر راشه ستا تر راتگه په تمه یم

هیلې راغله تالاشۍ چوک کې یو هوټل ته پورته شو هیلې نوغټې

شنې سترگې وړه خوله غنم رنگه قواره او مناسب قد درلوده. دا نوډېره

چالاکه پېغله وه باجراته خبرې یې کولې، ناڅاپه یې سینې ته جوخت

کړم زه وارخطا شوم هغه کارونه چې باید زما له لوري شوي وی دې

کافرې (بچه بازی) ترسره کړه.

لنډه دا چې له شونډو مې وینې لارې زه دې جرات ته هک پک وم لکه

زه چې جلی او دا هلک وي...

بیا یې نو غرنې ته زنگ وکړ

وروره سلام

سلام سلام سلام هیلې ښه یې؟

شکروردی ښه یم څنگه ده له پانې خبرېږې

هو ښه ده ان شاالله په دې څو ورځو کې به یې کوژده هم کړم دا به یې بیا

خوند وگوري

ښاا سمه ده دلته یو هلک دی وایي تاسره واده کوم واده ورسره وکړم

که نه؟

ته ورته موبایل ورکړه

له مسکاله تردې حاله ۸۲/۱

سلام عليكم وروره

عليكم سلام

وروره جوړېږي؟

زما له خور سره واده کوي خو ته څوک يې او له کوم ځای څخه يې؟
دا به درته بيا هيلی ووايي موبایل مې په غصې سره پرې کړ، د غرني
خبرو مې بلکل په پانې باور له لاسه ورکړ پورته شوم له هيلی مې
اجازه اخیستله

کېنه مړه لار به شي موږ څومره ستا ارمان کړی دی ته کېنه یو شېبه
خوزه جدي وم

هغه هم راپورته شوه ویل يې ته صبر دا پيزار را په پنبو کړم، له خپله
بيکه يې باډي سپری راواخېسته پرش شو چې زما په سينه يې
وشیندله ورو ورو رانېرېدې شوه یو لاس يې زما له غاړې چاپېر کړ او په
بل لاس يې زما لاس تر خپلې نړۍ ملا راچاپېر کړ. کلکه راغارې وتله.
له ځان نه مې ټیله کړه کنځلې مې ورته وکړې ویل يې خبرې مه کوه که
نه خلک درباندي راتولووم.

زه ترې روان شوم هغه هم راپسې سيخه راروانه شوه زیاته يې کړه ته
اوس چېرته ځي؟
کابل ته پخیر...

زه هم ځم بيزا کمالاتي ته سبا مویو ورځینی ورکشاپ دی هغه اخلم بیا
به ځم کور ته، مخه ښه مو وکړه.

زه د کابل موټر کې کېناستم خو فکرونه مې بيخي بل ډول وو یواځې د
پانې په هکله فکرونه، حیران وم.

غوږی مې په غوږ کې کېښودې او د شاه فاروق کاکړی مې اورېدې په
دوولارو کې حیران پاته وم چې اوس څه وکړم(؟)

له مسکاله تردې حاله ۸۳/۱

پیغام مې ورته پرېښود چې جان مې اوس څنگه یې؟
لایقه ته څه فکر کوې بې له تا به څنگه یم...؟

ولا که رښتیا ووايم پانې دستي هېڅ فکر نشم کولی، یو څو پوښتنې
مې ذهن کې اوږي را اوږي او ځواب یې ډېر اړین دی او د دې سره یو
څه مې ظاهراً هم ولیده.

پانې ته د بل چا سره مینه لرې او واده دې هم ورسره کیدونکی دی
ماسره دې عجیبه لوبه وکړه...

چپ چپ لایقه دا څه وایې لږ مې زړه خوړین دی، چې اوس تا هم
راسره شروع وکړه او د دې سره داسې فکر ته کولی شې چې زه به تاسره
خیانت وکړم؟

پوهېږم یو څه ستونزې شته دی او دا زما له مجبور یو استفادې دي چې
کېږي.

خو ټوله کېسه درته په لیکلي بڼه درکومه ستا ټول سوالونه به در
ځواب کړي، او نور د خدای لپاره له ازارولو مې خوند مه اخله د دنیا
په مخ یو تا لرم او نور مې څوک نشته که زما لپاره مانه نه قرارېږي نو د
خدای مخ ومنه چې نور بس کړه مه مې زوروه.

اورښتیا لایقه د مرکې کار دې څنگه کړ؟

دلته یو ډېره لویه ستونزه ده نور کار زما له وسه بهر دی، باید په دې
نېږدې ورځو کې جرگه راو لېږي. زما د غوښتنې لپاره که ستاسې د کور
یو ماشوم راشي نوره زه پوهېږم او زما کار؛ ته بیا ترې بې غمه شه
پانې گلې! زه اوس نه یم چمتو ځکه له یوې خوا مې مور مرګونی حالت
لري، او بله خوا ځینې ستونزې دي لږ وخت ته اړتیا شته.

ګوره لایقه ته به داسې فکر کوې چې پانه ډېره سپکه انجلی ده، خو
داسې نه ده ما به نن او سبا کې درنه ورکړي زه نور هېڅ نشم کولی بیا

له مسکاله تردې حاله ۸۴/۱

به نه ته زغم ولرې او زه خپل د حال هېڅ نشم ويلې، آيا ته دا زغملې شې چې زه د بل کور ميرمنه شم، ته دا څنگه پښتون يې چې ما بل انسان خپلې خواته واچوي او مينه دې ستا يم.

گوره پانې زه هم ستونزې لرم، زه هم د دې ليونۍ مينې يو اړخ يم که تا مينه کړې ده نو ما هم کړې ده، ته فکر وکړه مور مې په کوم حال کې پرته ده څنگه کور کې ياده وکړم چې زما لپاره په چا جرگه شې...

اففف خدايه ا صبر راکړې

خو گوره لايقه چې سبا ماته د ملامتې گوته ونه نيسي، ما درته د وروستي ځل لپاره وويل بيا يې نه وایم نوره نو ستا خوښه سمه ده پانې چې ته زما ستونزې نشې درک کولی نوره ستا خوښه ده اجازه ده درته...

د پانې ځواب ورک شو، ما هم موبایل جيب ته کړ ناوخته مازيگر کابل ته ورسېدم تر ما بنامه د پانې کوم پيغام رانغی سودا مې شوه سخت زيات خواشینی وم د وړانگې نمبر مې ډایل کړ خود هغې تليفون هم بند وو فکر مې وکړ بله داسې شماره مې ذهن ته رانغله چې د پانې پوښتنه ترې وکړم نو د هیلې شمېره مې کېکاروله
سلام سلام لايقه!

عليکم سلام له پانې معلومات نلرم زړه مې خولې ته راغلی يو څه وکړه لايقه کېسه کې يې مه اوسه

نه کېږي هیلې هله نو يو څه وکړه

سمه ده زه به يې له چا معلومات وکړم

هیلې مهرباني به دې وي حتمي راته معلومات راپيدا کړه

سمه ده

زه په تخت کې اوږود اوږود وغځېدم سگرت مې ولگوه ساړه اسويلي

راڅخه کېده، چې په دې کې د موبایل سکریډ وپړکېد ژر ژر مې خواب ورکړ.

لایقه اهغه مرداره خو په روغتون کې بستړده وایي څه یې خوړلي، چا به بیاد کوم یار پېغور ورکړی وي دا لس مریزه لس یاران لري. هیلې له نورو خبرو تېرېزه ته دا معلومات له چا وکړه؟

مایې د مور ستوریه شمېرې ته زنگ کړی و دایې د مور خبره ده

هیلې شمېره یې راکړه

ماته یې شمېره راکړه هله نو

شمېره مېره نشته زه چاته د چا شمېره نشم ورکولی

وايم شمېره راکړه هیلې له تا مې دا هیله نه درلوده

ته صبر لایقه زه بیا اړیکه ونیسم تا ته به خپله پانه زنگ ووهي ورسره

وغږېزه

سمه ده ژر کوه نو

مرګونی انتظار اوږود شو...

سلام لایقه پانه سخته شوې ده د ولسوالۍ له روغتونې یې د ولایت

سیمه ایز روغتون ته وړې ده او مور یې پاتې شوې ده د بل چا شمېره

نلرم چې ورته ستا په هکله ووايم، دا به څنگه شي؟

اړیکه مې پرې قطعه کړه و ضیعت مې بیخي خراب شوی و بل ډول ژړا

راتله ډېره ناهیلې موجوده وه لاره رانه ورکه وه، څلور ورځې مې له

پانې خبر نه درلود. خو بس څلور ورځې مې کابلي جهنم کې تېرې کړې

...
 په څلورمه ورځ وړانګې زنگ وکړ شروع یې وکړه
 دېرې بدې خبرې یې وکړې، ته ځانته انسان وایې د پانې له ژوند سره
 دې لوبې وکړې ته وگوره کوم حال ته دې ورسوله کافر څوک داسې
 کوي؟

ما هم حوصله ونکړه څه چې مې په خوله راغله ټولې ستغې سپورې مې
 ورته بیان کړې او اړیکه مې پرې کړه.

ساعت تېر نه و چې له یو نابله شمېرې زنگ راغی
 رپ رپ غږ، بد توخی، ژړا او سلگو غږونه راتلل زړه مې له سینې رابهر
 شو دا مې نو د جانان غږ و نېغ په تخت کې کیناستم
 هلو هلو! پانې ته ښه یې پانې وه زما پانې، له سترگو مې د اوبنکو
 باران جوړ شوی و. دا سېلاب له څلورو ورځو را ټول شوی و اوس یې
 لاره پیدا کړې وه

د پانې د زړه زور مات شوی و.

غږ یې داسې و لکه د بدرنگه ځنګدن سلګۍ چې وهي، ما دومره
 واورېده چې یې وویل (لایقه زه اوس ښه یم ته مه خفه کېږه).... (!)
 نوره نو اړیکه پرې شوې وه ما په هلو هلو ټوله کوټه په سر اخیستی
 وه، ما ته اوبنکې او په کوټې کې ښکته او پورته منډې پاتې وې
 فیصل جان چې اصلاً له بدخشانه دی زمونږ کابل د دفتر مبلغ و، زما
 حالات یې درک کړی و زما خواته راغی تر څنګ مې ودرېد.

(لایق جان کدام گپ خو نیست، چرا جگر خون استی)

فیصل ته مې ټوله کیسه وکړه هغه د پریزیاټ خواشینې او خفه شو، په
 درې ژبه یې راته وویل راخته چې دننه لاړ شو د یوه مشاور سره یې راته
 وخت واخیست د روحي مشاورې مشاور سره مې مشاوره وکړه نسبت

له مسکاله تردې حاله ۸۷/۱

له مخکې مې لږ حالت ښه شو.

ماښام د پانې زنگ راغی له خوشالی مې په نڅا شروع کړه موبایل مې
ښکلولو ژر ژر مې خواب ورکړ
زما ژونده سلام اوس څنگه یې ښه یې تکلیف خو دې ډېر شوی نه دی
وه زما پانې؟

پانې په قرار و خندل او ویل یې لږه حوصله وکړه هو زه ښه یم شکر دی
همدا اوس کور ته راغلم پوره له یوه پنډ دوا سره ستا خبریدا اړین وو
ځکه مې خبر کړې کله پخیر له کابله راستنېږې؟
که د الله خوښه وه په پنځمې نۍ درځم

ښه بل ښه خبر دا دی چې جمعې ورځ زما د ژوندون وراړه د سنت مراسم
دي گډون خو پکې نشې کولی خو خبرول دې حق و، ځکه چې څوک
دې ونه پېژني.

اممم ډېر ډېر مبارک شه مراسم مو پخیر شه!

داسې وگڼه چې لایق په ملي پوځ کې دنده لري، په هلمند کې پروت دی
او دلته د ژوندون د سنت مراسم دي خو خفه په دې یم چې ژوندون ماته
هم ډېر گران دی د هغې د حق ادا کېدنه راڅخه پاتې کېږي نو...
نه لایقه ناجوره عمه لري، صحت مې چندان ښه نه دی خو د هېڅ شي
کمی به نه وي.

هر څه ورته چمتو کووم ماته ډاکټرانو اجازه نه راکوله، خو د مراسمو
مو ورته وویل ځکه له کابله او پېښوره مو میلمانه او خپلوان راځي یو
اونۍ مخکې مو خبر کړي وو.

زه به د جمعې په ورځ کلي ته درشم مراسمو کې گډون نه کوم خو ستاد
خوښۍ لپاره به ستاسې له کوره زیارت وکړم پانې.
سمه ده لایقه راشه زه به ستا په تمه یم په لاسونو مې نکرېزې کېښودې

له مسکاله تردې حاله ۸۸/۱

په ورغوي مې LLP وليکه...وه لیونی LLP څه مانا؟

L یعنی لایق L یعنی LOVE او P یعنی پانه...

ههه...

ولې دې وخنډل لایقه؟

هسې!

هسې مه خنده دا درې توري زموږ د مینې لنډیز شو

سمه ده، او بل دا چې لایقه مور مې راته امیل گوتمې او هر څه

اخیستې خونه یې کاروم ځکه په غاړه مې تا راوړی امیل دی او له دې

بل بڼه په ټوله نړۍ کې نشته

ای د غوا لورې اهغه خوبه نور زاپه شوي وي وه یې باسه گوزار یې کړه

چپ لایقه بیا داسې خبره ونکړې کله چې مړه شوم هم راشه ستا امانت

به مې په تن وي او یو میخکی مې په پزه نه دی ځکه د هغې غمی

غورځېدلی دی غمی او ډنډر دواړه مې ساتلي دي دې سنت ته به یې

جوړ کړم

هههه د کباري لورې!

بڼه ده چې یم تاته یې څه نو ته ولې سوزې؟

سوزمه نه د پوږي لورې! ستا لیونتوب ته حیران یم

بس زه هم داسې لېونی بڼه یم او ته خوشاله؟!

بناا زه ویده کېږم

صبر شه د غوا زویه! اوس بڼې سندرې وایې درباندي سندرې اورم

هههه سمه ده خو ته به هم سندرې وایې او هم به پکې نخېږې

زه به دې د دواړو باقي شم پیره

بناا نو ویده شوم

مه ویده کېږه وایم صبر شه لایقه

له مسکاله تردې حاله ۸۹ / ۱

څه نه ویده کېږم چې پروگرام پېلېدو بیا راته خبر راکړه زه به وینم یې
سمه ده گرانی؟

سمه ده لایقه مسکال درکومه پیسې نلرم بیا زنگ راووه
لس بجې به وې چې مسکالونه راغلل زنگ مې ووهه د چمبې او
خانک غږونه راتلل یوې بنڅې غږ وکړ چې دا سروکی واچوی چې
گودرته مه څه زرزي شال دې لمدیري

وه گلالی؛ گلالی زار زار یخ شمال لگیږي

او ویل یې چې زه به ورته تاوه شم د سندرې په جریان کې دوه درې بنڅو
ځان سابه سابه کړي.

سندره خلاصه شوه خو د چمبه مارې گوتو خارښت کوه، د خبرو په
وخت یې هم میده میده چمبه وهله او نری نری ترنم به یې ورسره کولو.
فکر کووم پانه د چمبه مارې سره خوا کې ناسته وه بل سروکی یې دا
راونیوه چې:

تور لونگ دانې دانې

په سینه وهي تالونه

څار دې شم له سپینې خولې

په لنډې زنه خالونه

له یوې خوا یوې بنڅې په شینکې غږ راوکه چې پانه را میدان ته کړئ،
پانې ډېر عذرونه وړاندې کړل خو چا ونه منل موبایل یې په لاس کې
نیولی همداسې یې دوه چرخه ووهل په دریم چرخ یې پښه ونښته او
راولوبده. خنداگانې شوې زه هم له خندا شین وم پانه په بله کوټه دننه
شوه ساه ساه وه ما ورته ویل ولې د غوالورې؟

ویل یې ما درته نه ویلې چې څه ته راباندې خلک خندوې ما نو کله نڅا
نه ده کړې او نه یې کوی شم کله چې پاڅېدم موبایل ته مې پام شو ما

له مسکاله تردې حاله ۹۰/۱

ویل دا هر څه خو ته اورې وارخطا شوم، له تاثیر لاندې راغلم له پښو
مې دم و خوت درز شو راولوېدم هه هه هه هه هه ..

د غوالورې ..

باور وکړه لایقه کله مو چې روغتون کې د فراغت مراسم وو، په هغه
شپه مو بد حال را اخیستی و، چا څه کول او چا څه ما له ځانه سرې جوړ
کړې و همداسې په گډا تالار ته رادننه شوم.

تولو انجونو مندې کړې چې دا څوک راغی وروسته مې ورته وخنډل
چې زه یم یوې ملگرې مې راته وویل راځه زه انجلی او ته خو هسې نه
هم هلک یې یو ځای گډه پرو ما ورته وویل سمه ده.

هغه چې څنگه تاوه شوم په چپرکت کې مې لمن ونبستله او په بل مخ را
وغورځېدم، ډېره خیجله شوم اوس یې هم ملگرې راته یادوي او اوس
دا کار هه هه هه توبه توبه ..

ای ناروغه بنځه یم ماته چا ویل چې د روغو بنځو پېښې کوه په شرمو
و شرمېدم لایقه !

لېونی په همداسې ژوند کې لذت او خوند وي

سمه ده زه نو اوس وځم چې څوک شکی نشي او ته هم ویده شه سبا موږ
ډېر بوخت یو که وخت مې پیدا کړ زنگ درته کووم کنه خفه نشي نو
بنااا سمه ده ښه شپه الله په امان

سهار دفتر ته ولاړم دا نوزموږ د سیمینار وروستی ورځ وه په دې ورځ
نو پانې مسج او مسکال ونکړد شپې لس بجې جلال اباد ته راوړسېدم
پانې ته مې پیغام پرېښود چې زه جلال اباد ته راوړسېدم
سهار چې راپاڅېدم د پانې پیغام راغلی و لایقه شکر چې پخیر راغلی
یې بښنه غواړم موږ میلمانه درلودل سبا پخیر راشه خو پام چې د
نارینوو په مراسمو کې گډون ونکړې پښتون او خراغ دې پېژني چې

له مسکاله تردې حاله ۹۱/۱

کوم جنجال را پېښ نشي
چې راورسېدې که موقع وه د انگر مينځ کې درېم ته به مې له کوڅې
ووينې او چې په کوڅه کې تېر شوې زما اروا به تازه شي جان حتمي
راشه سمه ده جان مې
سهار درځم که ژوند و

سلامونه سهار پخیر سوډانه!

مننه د کوچو غونډار په ستا دې هم پخپروي
مننه کوم

کوه چې کوي يې؟!

هلکه د فضول خبرو نه تېرېږه راځه چې هملته څو
کور دې وران شه بيگا له کابله راغلي او اوس له شنه سهاره هلته، د
عاشقانو نوم دې و شرموه هه هه

د ډاکټرې د وراره د سنت گېرې مراسم دي نو ځکه څو سوډانه

په هلکه! په چا مو ونه ډبوې

نه راځه په چا کار نه لرو

پوره زر افغانۍ به راکړې د څلور سوه به تپل واچوو او نورې به کور
کې ورکړو

څه گورو به د دې څويه حرکت وکړه ریکشه ده څه تپلر خونده

سمه ده... لایقه زه د مرکز دوهمې دروازي ته راورسېدم

د غوا څويه زه اولې دروازي ته راورسېدم... داسې دوهمې کوڅې ته

راووتم ته هم ژر راشه چې ناوخته دی

ای هلکه! چيناره سگرت لري؟

د مور څويه د سگرتو کيسه کې مه اوسه د جنسنگو غم کوه چې مثلي

موقوي شي

له مسکاله تردې حاله ۹۲/۱

سمه ده غاړې ته ودرېږه واخله په خاورو مور شې
ستا تگ راتگ راته په پینځه زره افغانۍ تمامېږي
د مور ځویه دعا کوه چې ستا غوندي قواري زه په وخت وړم او راوړم
که نه تا څوک په لس زره هم نه وړي
ههههه ډېر د نه سړي ځوی يې!

د مور ځویه په دې جنسنگ کې خويې دومره کم اچولی و؟!
د غوا ځویه مزل وکړه تا راته ايله خپلې کيسې شروع کړي دي تپپ دې
هم کار نه کوي

په تپپ څه کوي زه يې درته په ژوندۍ بڼه وایم لایف يې واوړه
نه صبرېږي ياره بې له تا زره سره څه وکړم
رايې وستم ستا کوڅې ته بيا زره سره څه وکړم
ډېرې که توبې د بنکلو بنکلو يارانو نه کړم
ماته کړي توبه راباندې بيا زره سره څه وکړم
واد کوچو غونډار په دا خوراو رسېدو
داربکشه خيبر دوکان مخې ته ودره
سمه ده

وا هلکه خيبر په ریکشې ته گوره
لایقه مخکې شه نو کور يې لري دی که نېږدې؟
وري چې او غوښې به ترې ووهو نور يې مور... هههه
راځه غوښه مښه نشته يواځې په لار تېرېږو او بېرته راځو
دا نو څه شی شو پاڅه مړه! ههه
يه هلکه! جينکی دي جينکی!؟
راځه دا به د ډاکټرې ميلمنې وي
بوووو ودا څه بلاگانې دي...

له مسکاله تردې حاله ۹۳/۱

د افریقي زر خانگه به پرې وېښې

سودانه مخامخ وگوره

کوم خوا؟

هغه مخامخ وگوره د غوندې له لوري چې راښکته شوې

اوپه خدای د مور خویبه دا زېر گنډ افغاني والا ډېر عجیبه شی نه دی؟!

اوپه خدای بچیش ماته لکه چې خدای د وړانگې بدل را کړ

مورد وړانگې... دغه دی شی!

لایقه سم لاندې باندي ورته وگوره بیا یې نښې پانې ته ووايه چې شی

وانه لوزي

نه شي الوتی راڅه همدا د ډاکټرې کور دی دا ښځې چې وردننه شوې

موبایل یې ځواب نه کړ؟

نه بوخته به وي

څو دوی د سنت گیری نه پور واده جوړ کړی

شنه دي کنه یوه لکی نه لري؟! ههههه راڅه چې څو ډوډی به هوټل کې

وخورو بیا به ښار ته حرکت وکړو.

سلام لایقه پانه یم دا مې د مور شمېره ده زما موبایل شملي په اوبو کې

غورځولی اوس کار نه کوي، تاڅه وکړه؟

مادا وکړه چې اوس بېرته په لاریم د ښار په لور

دروغ مه وایه!

د غوالورې که یې نه منې له سودانه پوښتنه وکړه؟

اففف خدایه داڅه وایې داڅه وشو؟

ما څراغ پوه کړی و چې بېرون اوسه کله چې دې لایق ولید، بیا ماته

ووايه

پانې ته عجیبه خبرې کوي اول دې ویل چې څراغ او پښتون دې ونه

له مسکاله تردې حاله ۹۴/۱

وينې اوس وايې چې ما خراغ پوه کړی وه.
هغه ما وليد خو ژر مې پزې ته ماسک واچوه، له ماشومانو سره په
جنجال اخته و.

لايقه له زړه مې يو خدای خبر و د ټول واده شويو مېړونه راغلي ووزد
کوټې کونج ته ولاړم، ښه ډېر مې وژړل چې کاش لایق هم راغلی وی
که يې نه منې له غونډۍ لوري څلور انجونې راغلي، د يوې زير افغاني
گنډ په ځان و ډېره لوکسه وه.

بنااا بس کا هغه څه گرینگنه ده، تاته هسې پردی ښځې ښې ښکاري!

چپ شه د غوالورې د چينار خوښه شوه ههههه
ههه بيا نو ښه انجلۍ ده د کاکا لور مې ده، او خاطره نومېږي زما او
ستا له اړیکې خبره ده هره ورځ راڅخه ستا پوښتنه کوي
بنااا سمه ده زما کار دې څنگه کړو؟ د څه کار؟

تاچې وعده کړې وه چې ته له کابله راځې ما به د ژوند ټوله کیسه
لیکلې وي دربه يې کړم.

بنااا پوهه شوم لایقه خو ته پوهېږې چې ستا له تلو نه وروسته، زما
ټولې شپې په روغتون کې وې.

او چې راغلم نو د ژوندون ښادي وه، نو څنگه مې لیکلې وی او کله مې
لیکلې وی... چې دا میلمانه لارل وه به يې لیکم خو شاید خو ورځې مې
موبایل هم بند واوسي ځکه موبایل مې خراب شوی تر هغې چې بل
موبایل پیدا کووم د مور په موبایل به دې احوال اخلم.

سمه ده خوږې خو کپسه دې هېره نشي چې زه ورته ښه سخت په تلو سه
کې يم

په سترگو د اوس لپاره ښه وخت او ښې چارې درته غواړم او رښتیا په
لاره کې دې د ځان خیال کوه زه دې څارلی نشم مور مې موبایل غواړي

له مسکاله تردې حاله ۹۵/۱

دعاو کې مې یاد یې د خدای په امان...

پوره دولس ورځې دې مینځ کې تیرې شوې د پانې د مرگ او ژوند درک نه لگېده، فیسبوک مې خلاص کړ د ملگري علي شباب په وال خو له درده ډکې کړنې لیکل شوې وې هغه لیکلي وو:

(شېبه شېبه په بې صبرۍ او وارخطايي سره مسنجر ته سر ورنسکاره کووم، خو ستا سلام کلام نشته مرم درپسې.

نازوليه جانانه! ډېر درپسې خفه يم

څه وکړم يواځې اسويلي راپاتې دي، بس دی راشه د تليفون سکرین مې وپړکوه راته ووايه له تانه ډېر په تا پسې خفه يم زه يې چې تر هغې ليکم ته راته مخکې وليکه چې (مينه در سره لرم) ستا مټين بې تا هېڅ دی.

مينه او درناوی

د علي شباب دې ليک نو بېل درد راکړ، دې ليک ځکه د کيفياتو په حدونو گډ کړم، چې دستي زما حال همدا و لکه علي چې زما له حاله خبروي.

او زما درد يې انځور کړی وي دا وخت نو د دروېش دورانې دا بيت مې خولې ته راغی:

بېلتانه دې د هر چا په غم شريک کړم
يار د بل درومي او زه ورپسې ژاړم

خوار لسمه ورځ د پانې د مور په شمېره پيغام راغی
ژر ژر رانېغ شوم موبایل بلا وهلی مې هېنگ شو، ما هڅه کوله چې ژر ژر يې ولولم خو موبایل کار پرېښود.

بل ډول مې عصاب گډوډ وو، خو پيغام مې ولوست
(وبښه لايقه ډېر ځنډ مې وکړ تا سره له خبرو دوه ورځې وروسته مې

له مسکاله تردې حاله ۹۶/۱

کورنی زما ژوند د بل چاپورې محدود کړ. هغه هم هغه څوک چې ته یې د غرنی په نوم پېژنې، په وجود کې مې یو گوته روغ ځای نشته ووهل شوم پلار په تودو وچرو وداغلم ورور زندی کړم همداسې بې هوشه شوې وم.

چې تر هغې په حال کې کېدم نو زما دسمال یې ورکړی و. تردې وخت په کت پرته وم بېگا راکې لږه شیمه راپیدا شوه ستا لپاره مې په مختصر ډول یو څه ولیکل ډېر څه به پاتې وي.

خو په هر حال اړین موضوعات پکې یاد شوي دي، بل دا چې ما ادبیات نه دي لوستي ساده خبرې دي خدای دې وکړي چې ته پرې وپوهېږې، یو دسمال مې هم درته جوړ کړی، کار یې لا پوره نه دی خلاص همداسې نیمگړی یې درکوم شاید دا زما او ستا وروستی لیدنه شي ځکه زه نه غواړم چې نور ژوند وکړم سبا پخیر راشه چې امانت دې دروسپارم).

سمه ده پانې خو دا چې ته موبایل نه لرې دا به څنگه شي؟

زه به لس بجې له کور درووځم ته هغه د شېدو دوکان سره په تمه شه

سمه ده

او بل دا چې پانې زما او ستا د مینې دوه کلونه برابرېږي ایا کوم داسې ارمان بې له دې چې زما نه شوې کوم بل څه لرې چې ما نه وي پوره کړی؟

اسو بلی... هو! شته

څه دي راته یې ووايه، ژوند به مې هم درځار کړم

یو دا چې ته ناروغ شوی وي باید روغتون کې دې خدمت ما کړی وی بل دا چې ته راغلی وي او زه ناروغه وم ما ویل تا به زه بڼکل کړم او ته به ما په غېږ کې ونیسي، خو نه په ما کې ساه وه او نه تا ځان ته نږدې

کرم زما لپاره به له دې نه ښه د زړه لوی بل ارمان نه وي
 او یو څه بل هم شته هغه دا چې تا غوښتل چې زه او ته به بیګا ته خیالي
 واده وکړو، تا له ښاره شمعی او گلان راوړل د سیند په غاړې دې په
 گلانو زما نوم ولیکه، شمعی دې بلې کړې قضا ما ښام و.

ما سره جوړه واچوله، په لاسو مې نکریزې ولگولې مراسم مو پیل کړل
 په تلیفون دا هر څه ډېر ښه روان وو، یو او بل ته مو ډېرې ښې لارښوونې
 کولې تا چې زه قبوله کړم ما د قبولیت دوه پړاوه تېر کړي وو چې په
 دریم پړاو کې مې مشر ورور سپین غر رانتوت.

موبایل یې راڅخه واخېست نکاح نیمگړې پاتې شوه، که څه هم دا د
 یو کال مخکینی کیسه ده خو باید سبا یې دریم پړاو تکمیل شي.

زما دې بدو ارمانونو ته په سترگو کې اوبښکې ډنډه وې، له خولې مې
 اخو توخ نه خوت بس مې وم ساه راڅخه وتلې وه یو ژوندی لاش پاتې

شوی وم بیخي مې وضعیت خراب و همدومره مې له خولې ووتل
 وه زما گرانې پانې دستي ښه وخت سبا سره خبرې کوو... اړیکه مې پرې

کړه

له ځانه سره مې ویل خدایه کاش زه په ابدی خوب ویده وی کاش زه
 خوب گورم کاش پانې ماته هر څه درواغ ویلي وي.

په همدې کې د وړانگې شمېره د موبایل په مخ وپرکېده ما یې هم
 شمېره اوکی کړه.

په زاریو مې ورته پیل وکړ چې وړانگې خیر دی راته ووايه چې پانه
 درواغ وايي خیر دی، ژر کوه هغې په کپس کپس وخنډل او زیاته یې
 کړه.

ته لېونی عجیبه سړی یې تاته خو څوک ټول عمر نشي کیناستلی، تا
 خپله په ځان وکړه بس زما درد، غم او غصه بیخي له کچې ووتل له

له مسکاله تردې حاله ۹۸/۱

قهره توراو شین شوم اړیکه مې پرې کره ورباندې په دې سختو حالاتو کې بې حاله شوی وم...

سهار مې چینار اصف ننگ او نثارخان شینواری له ځانه سره واخیستل تور غر ته روان شوم، نهه بجې هلته ورسېدم شېدو دوکان کې مې وارول سوچونو پسې اخیستی وم.

ځان راته بل ډول ایسېده اریان دریان وم د دنیا ټولې ستړیا نن د یوه ناکام سړي په اوگو ایښودل شوې وې.

شېبه وروسته یو مات وجود راښکاره شو، بې مجاله راروانه وه دا بل څوک نه زما بایلل شوې پانډه وه.

پرده مې کش کړه د رارسېدو سره سمه راغارې وتله، سلگو نیولې وه ښه ډبرې وژړل ما ډاډ ورکړ کیناستو مخ مې وروړاندې کړ چې دومره مې ښکله کړه چې ترڅو مې په انتگو کې وینې غوټه شي.

هغې هم همداسې وکړل بیا مې د خپلې سینې پورې کلکه ونيوله له سترگو یې بې واره اوښکې را روانې وې د اوربل لام یې اوښکو په انتګي پورې نښلولی و.

بیا مو د نکاح پاتې برخه تکمیل کړه د دې سره یې په اشاره وویل زه ځم کورنۍ مې څاري څوک رانشي.

دا چې په لومړۍ لیدنه کې مې لایقه په خولې اخیستو خفه کړی وې اوس خوله رانېږدې کړه.

چې زه یې درنه خپله واخلم دخولې په اخیستلو یې غبرګې غبرګې اوښکې په انتگو راغللې، ښااا نو لالیه په ځان پام کوه زما د یوه ځانګړي ارمان په خاطر ژوند وکړه زه شاید په شمار څو ورځې واوسم ځکه یو مې ته له لاسه ورکړې او بل هغه غرنی له ځانه لېونی سپی جوړ کړی زما د پرله پسې انکارونو؛ د پلار ورورویه او دروند ولورد هغه

له مسکاله تردې حاله ۹۹/۱

مینه او وایم او که د مینې په نوم یې چې کوم، تور پورې کړی و.
له ماسره په دښمنۍ بدل شو اوس په موبایل کې راته ډول ډول
گواښونه کوي لکه د ولور غچ اخیستل زما وژل وروسته له واده نه؛ او
آن تر طلاقه مې گواښي؛ دا چې زما پلار په غرنې زیات ولور ایښی او
غرنی یې د ورکړې توان نلري پدې ډول اوس ماته پلمې جوړوي لابقه.

پانې ما چې خومره فکر وکړو کړو نوره هېڅ خبره نشته، خبره ټوله د ولور ده
د دې ستونزې د حل لپاره له ماسره یوه لاره شته هغه دا چې زه به په
خپله خوښه راشم ځان به د غرنې په لاس کې ورکړم غرنی دې د اختطاف
په نامه ما وساتي پدې سره کولی شي چې ستا د ولور پېسې زما له
کورنۍ ترلاسه کړي ترڅو دا ستونزه پای ته ورسېږي!

نه لایقه داسې نشي کېدی! زه بې لدې هم له هغه وحشي سره ژوند
تېرول نه غواړم چې څه کوي و دې کړي دا چې زما د ژوند پای شېبې دي
نو واخله دانیمگړی رومال او دا دې کېسه...

ستا پانې د ننگرهار په کامې ولسوالۍ کې دې نړۍ ته سترگې
پرانیستې د ژوند پینځه کاله مو همدلته تېر کړل له هغې وروسته مو
د ننگرهار ولایت بتي کوټ ولسوالۍ ته کډه وکړه د پلار او نیکه
ټاټوبی مو تور غردی.

دا چې له کامې څخه مو بتي کوټ ته کډه وکړه، نو هملته کورنۍ مې
په یو منځني ښوونځي کې شامله کړم ډېر ښه او خوشاله ژوند مو
درلود پلار مې بزگرو.

او مور هم ورسره مرسته کوله د وخت په تېرېدو خپل کلي ته راستانه

له مسکاله تردې حاله ۱۰۰/۱

شو، ژوند مو په پلرني ټاټوبي کې اختيار کړ، پاتې زده کړې مې دلته

بشپړې کړې

په ۱۳۹۴ ش کال کې مې په يو طبي علومو انستيتيوت کې د قابلگي

په خانگه کې زده کړې پيل کړې، او په بنه درجه ترې فارغه شوم.

د فراغت سره سم مې د تنگهار په عامه روغتون کې دنده ترلاسه کړه،

خو په ژوند کې مې يو څه ستونزې راغلې زما اړيکې له پلار او ورور

سره خرابې شوې ځکه زه لوستې وم ما غوښتل چې کورنۍ مو سالم

پرمختگ وکړي خو دوی زما له دغو هڅو ناسم تعبير و اخېست.

له دوه مياشتې دندې په جريان کې مې يوه ملگرې راپيدا کړه، دا

ملگرې مې په يوه هلک مئینه وه د دوی ترمينځ ستونزه راغله دې

ملگرې مې ماته د خپل يار کيسه وکړه او د هغې د تليفون شمېره يې هم

راکړه چې د اړيکې په جوړښت کې ورسره زه مرسته وکړم.

هلک ويل چې د جلی ژوند خراب نشي، بنه به دا وي چې سره جلا شو.

ځکه زه د وينې سرطان لرم... هلک له پيل او پای ټوله کيسه ماته تېره

کړه، ماته يې د ناروغۍ ثبوتونه راوسپارل او ما جلی ته وسپارل، اخر

جلی او هلک موافقې ته ورسېدل هلک د درملنې لپاره خارج ته ولاړ

ماته يې خپله خور او زه ورته په ورور مخاطبه شوم.

زه ورته ځکه تر اوسه ډېر احترام لرم، چې له ماسره يې ډېره مرسته کړې

ده زما خپل ورونه هم شته چې يو لوی او نور کوچنيان دي.

د مشر ورور سره مې اړيکه جوړه نه وه د کور ټول مسوليتونه مې خپله

واخيستل پلار مې په لومړيو کې ځان د نظام په ليکه کې شامل کړ دا

چې ورور مې ماسره ضد درلود د بنځو له زده کړو سره وران و.

پلار مې ژوندي دی خو په مړي يې ځکه حسابووم چې د يوه پلار مينه

يې موږ ته نه ده راکړې، په خپله خوښه او د ورور په خوښه کارونه کوي

مور ته هر وخت هېڅ په هېڅه غصه وي خوزه يې لږ لږ مخالفت کووم.
 زما د پلار تر ټولو بد عادت دا دی چې پیسې يې له هر چا ډېرې خوښې
 دي، دا چې زه هم د ځوانۍ موسم کې وم، خلکو به زما غوښتنه کوله
 خو ما نه منله، ځکه د زیاتو زده کړو ارمان مې درلود.
 له ورځو څخه یو ورځ مې مور ډېره ناروغه شوه، زه هم جوړه نه وم د ښار
 په لوري مې حرکت وکړ.

کوچنی ورور اسره و تر څو مور ته له ټاکلي ادرسه درمل راوړم، په
 هغه وختونو کې زه سمه په ښار کې بلده نه وم، لږ څه وگرځېدم خو
 ډاکټر مې پیدا نه کړ.

د ستنېدو پر وخت د ملي امنیت یو کس را مخې ته شو، او راڅخه يې
 پوښتنه وکړه څنگه دلته گرځې امنیتي اظهارات دي، رښتیا هم ډېر
 تدابیر نیول شوي وو ځکه سبا د افغانستان د خپلواکۍ ۹۲ مه کلیزه
 او جشن و.

د ښار واټونه په بیرغونو، شاه امان الله خان او د ولسمشر محمد
 اشرف غني په انځورونو لا ښکلي شوي وو یعنې؛ جلال اباد ښار د
 یوې ښکلې ناوې په څېر سینگار و.

ما ورته وویل وروره! ډاکټر ته راغلي يم خو راڅخه ورک دی که ته يې
 پېژنې معروف مخلص نومېږي، هغې هم ونه پېژنده.

د دعا په نوم روغتون ته د ملي امنیت کس یوړو دا روغتون د بهسودو
 پل هغې خواته موقعیت درلود.

کتځي څخه په راوتلو يې له ماسره تلیفون ولید، له ما يې شمار
 وغوښتله او ما هم ورکړه، ځان يې ډېر مهربان وښود. دا چې زما دنده
 نه وه عامه روغتون کې مې استعفا ورکړې وه.
 یاد کس زما د شخصي ژوند په اړه پوښتنې وکړې او ما هم ورځواب

له مسکاله تردې حاله ۱۰۲/۱

کړې، راته یې کړه که ستا خوښه وي دنده به درته پیدا کړم زه هم خوښه شوم، د سر په خوڅولو مې ومنله.

کورته راغلم.

خو ورځې وروسته د ملي امنیت کس زما اسناد او عکسونه وغوښتل، ښارته لاړم د دوو نورو ملگرو سره یې خواته ورغلم، اسناد

مې ورکړل او بېرته ترې لاړم.

څه موده وروسته یې بیا زنگ ووهه د واده غوښتنه یې وکړه، ما ترې وخت واخېست د وخت په تېرېدو راته ثابته شوه چې یواځې د ښځو

عزتونه لوتوي او بس...

لایقه! زه دا منم چې موږ د یوې مذهبي او عرفي ټولني اوسېدونکي یو، خو دلته د انسانانو په نوم باندې ډېر وحشیان ژوند کوي. ته دا

ومنه کله چې یو شمېر انجونې د دندې لپاره یوې ادارې ته مراجعه وکړي، هلته د ادارې یو شمېر رهبري یې لومړی قواره ویني که ښکلې

وه نو کار یې وشو، بیا وروسته ترې استفادې هم کوي هغه په انگلیسي کې ورته (بلک میل) وايي او که څه...

تا هم دغه حالت په یو شعر کې ډېر ښه انځور کړی دی:

ستا په بازار کې خوشالي بې پیسو نه خرڅېده

چې راسره نه وې پېسې، نوزه به تلم درڅخه؟

دلته د پېغلوله وجوده سترگې نه وتلې

غربت وونه مې وې جامې، نوزه به تلم درڅخه؟

خوله ربه مې راضي یمه چې ډېر ژر راته وشرمېد، ما چې اسناد ورکول

دوه ملگري راسره وې او بل دا چې د سرک په سر مې ورته وسپارل، د

له مسکاله تردې حاله ۱۰۳/۱

هغې پلان ماته د (بلک میلی) و.

دا چې دا څنگه انسان و د هغې نېرېدې دوست زما شماره ترې پته کړې وه، او ماته یې رسوا کړې اړیکې شاوخوا یو میاشت وخت ونيوه، له هغې ورځ راهیسې ترې خبر نه لرم دې کار نو زما باور په سر یو صفر کړ. دې کار زه ډېره هوښیاره کړمه او ژوند ته مې ښه پام شو، که څه هم ډېرې ستونزې موجودې وې، د ژوند زیات ضرورتونه ما خپله پوره کول.

کورنۍ مې په ما ډېره باوري وه، د پوهنتون دوره او دروغتون د دندې دوام په وخت مې کور ته تگ راتگ خپله کوو چې په دې وخت کې له یوې ستونزې سره مخ شوم.

پلار او بابا مې جدي پرېکړه کړې وه چې ما د کاکا په بدل ورکړي، ما یې جدي مخالفت وکړو پلار مې زما جدیت لا غصه کړ او وه یې ویل چې دا کار به حتمي کېږي دا زما اخري پرېکړه ده.

زه هم مجبور وم حل لاره مې لټوله دا چې وړانگه زما تر ټولو نېرېدې ملگرې وه، او له ټولو رازونو مې خبره وه، زه له عامې روغتیا روغتون څخه یوه شپه له هغوی کور ته ولاړم. یو وخت وړانگې په کابل کې سیمینار درلود هلته د یو هلک سره مخ شوې وه هغې ورته ځان ډېر لوړ پېژندلی و، د وړانگې پوره باور یې لاس ته راوړی و. په دې شپه ډېر زیات باران و اسمان سمې خبرې کولې د وړانگې سره په خبرو وم، چې هغې هلک زنگ ووهه.

وړانگې سره یې له څو خبرو وروسته اړیکه پرې کړه، دا چې زه او هغه هلک دواړه له یوې سیمې وو. زما اړوند پوښتنې یې ترې کړې وې، ما د وړانگې یوه خبره هم ځمکې ته نه غورځوله بې له دې چې ما خبره کړي زما خبره یې د هغې هلک سره کړې وه،

له مسکاله تردې حاله ۱۰۴/۱

هلک بيا زنگ ووهه دې ورزياته کړه خورلنه مې راغلې ده برق هم نشته، خور مې ډېره زياته نازولې او نازکه ده او بله دا چې دا هم ستاد کلي ده.

ما وړانگې ته په تريخ نظر وکاته هغې هم اړيکه پرې کړه، سم له لاسه يې په نورو خبرو بوخته کړم. څه موده وروسته هغه هلک له وړانگې غوښتي وو که دا جلی له ماسره واده کوي نو زه تيار يم دا نو داسې وخت و چې پلار مې زه د کاکا په بدل ورکولم.

زه پرې راضي نه وم هغه هلک هره ورځ له وړانگې زما پوښتنه کوله، بله ورځ وړانگې مشوره راکړه چې پلار دې په بدل ورکوي خدای خبر هغه به څنگه کورنۍ وي.

غرنی ډېر ښه انسان دی ځانته دې غواړي دا رشته به درته ښه وي، ما مې د مور سره دا خبره شريکه کړه دا چې د کاکا په بدل تلم او کورنۍ هم نه وه معلومه نو مور مې دا رشته غوره وگڼله.

په دې وخت کې ما په يو انستيتيوت کې استادې واخيسته، او دا څانگه يې زموږ په کلي کې نوې پرانيستل شوه تدریس مې پکې شروع کړ، دلته زيات محصلين د غرنې دوی له کلي راتلل يو ورځ مې په ټولگي کې د غرنې دوی کورنۍ په هکله پوښتنه وکړه چې زياتره محصلين د دوي له کورنۍ سره اشنا وو.

ټولو محصلينو يې ستايښه وکړه خو يو څه چې ډېر حيرانوونکي وو يوې زده کړيالې وويل چې غرنی بله مېرمنه او بچيان هم لري د دې نه وروسته ما غرنې ته ځواب ورکړ چې واده ورسره نه کووم ځکه چې بله مېرمنه يې درلوده.

دا داسې وخت و چې زه لا غرنې نه وم ليدلې پرته له کوچنيوالۍ له يوه انځوره، څو ورځې وروسته يې د کوچني ورور په مرسته (ميمورې

له مسکاله تردې حاله ۱۰۵/۱

کاره) کې خپل عکسونه راولېږل په دې کې ډېره موده تېره شوه. ما ورته وویل زه د ټولني خدمتگاره یم، غیر له دې چې واده راسره وکړه نور هر ډول کومک چې زما تروس وي کووم یې، بله ورځ د غرني ورېندار په ماشوم ناروغه شوه مرسته یې وغوښته زه یې هلته ولیدم ډېرې ورځې تېرې شوې غرني په داسې پلانونو کار شروع کړ، ترڅو په مرسته یې ما د خپل حاکمیت لاندې راولي خو بريالی نشو. ډېرې غوښتنې یې وکړې خو ما رد کړې. له دې وروسته غرني زما له ورور سره ملگرتیا پیل کړه او دا اړیکه یې په کورني تگ راتگ بدله شوه.

ماته یې ډېر وویل زه له چا ډار نه لرم، دومره وس او توان لرم چې تا وتبستوم، ښه به دا وي چې زما غوښتنه ومنې. په دې کې یوه ورځ سور رنگه موټر زما شاه و نیوله، زه پوه شومه چې د قوي څار لاندې یمه ډېره په ویرې او سختۍ تر کور ورسېدمه. د دې پېښې تر واقعې کېدو وروسته مې ډېر احتیاط کاوه. دا چې غرني په اونۍ کې دوه ځلې زموږ کور ته راته، نو په دې سره یې زما د ورور خسر او اوبسی چې انیل نومیږي کوم چې تا یې مخکې په هکله له ما پوښتي ول سره هم وپېژندل، بیا به نو هره ورځ د دوی تر مینځ ملاقاتونه کېدل.

دا چې ورور مې او انیل پرديو انجونو ته زنگونه وهل، نو غرني هم ځینې خبرې په یاد بندار کې کړې وې چې زه هم مټین یم، د شپې او ورځې خوبونه مې حرام شوي دي ټوله ورځ مې هغه دنگه ځواني، گلابي مخ، سراجي غړۍ، بادامي اوږدې سترگې، خندانه قواره، په سترگو کې رغړي را رغړي. ډېر زورېږم دا چې دوی اوس ډېرې نېږدې اړیکې درلودې، ورور مې

له مسکاله تردې حاله ۱۰۶/۱

غرني ته وييلي و چې د جلی کور راوښايه که په هر قېمت وي جلی درته کوو. غرنی په هغه شپه غلی پاتې شوی و، خو په سبا يې زما د ورور خسر ته زموږ کور او زما رسته ياده کړې وه.

په دې وخت کې زه له دندې څخه کور ته راغلم، ډېره سترې وم د برنډې پایې ته تکیه شومه چې د ورور خسر مې په مرکه راغی.

په يادونې يې زما پلار کوم عکس العمل ونه ښود خو ورور مې ډېر جدي شو، ځکه چې غرني په هغه شپه وييلي وو چې جلی هم له ماسره مينه لري ورور مې ورته په هغه شپه وييلي وو ښااا چې ته دومره مښين يې او جلی هم تاسره جوړه ده درته به يې راوتښتووم

خو ورور مې خبر نه و چې زما خور يادوي، د غرني سره مې ورور دښمني پيل کړه ډېر غصه شو، زما موبایل ته يې فکر شو هغه يې راڅخه راواخېست.

د بد قسمتی چارې گوره پدې وخت کې غرني ځيني پيغامونه راووليږل پدې پيغامونو سره مې پلار داسې فکر وکړ، چې گوندی زه له غرني سره لار لرم.

غرني د انيل کورنۍ ته زما د سپکاوي او بد نامۍ په پار ډير درواغ وييلي ول، چې پانې رانه ډېري پيسې خورلي له ماسره چکرو ته تللي او دپته ورته ډېر پرو پاگند يې وييلي ول د انيل پلار د غرني ټولي خبرې زما پلار ته وکړې.

پلار مې د دې خبرو په اوریدو سره ډير جدي شو، او ماته يې هيڅ وخت د خبرو لپاره رانکړو پرېکړه يې وکړه چې غرنی ډېرې ته راوولی او دواړه يو ځای ووژنی.

چې مردار شي خو د هغوی کورنۍ عذر او زاری ته راغلل، پلار ترې زما په بدل کې د غرني خور زما د ورور او ميرمن يې ترې ځانته

له مسکاله تردې حاله ۱۰۷/۱

وغوښته مشران او سپين ډيري منځته شول خبره يې هواره کړه. دا چې ما په هغه انستيتيوت کې درس ورکاوه، غرني دا وخت دنده نه درلوده او په انستيتيوت کې يې ځان شامل کړو ما له دندې استعفاء ورکړه. او نمبر مې هم بدل کړو انيل چې د غرني نږدې ملگری و، او خور يې زما د ورور ميرمن وه نو زما نوې شمېره يې غرني ته ورکړې وه. ما دا خبره پلار ته نشوه کولې ځکه چې زموږ کورنۍ د انيل دوې سره په دښمنۍ اوږېده، پلار مې پرېکړه وکړه چې يا دې نن شپه غرني او يا دې د ماما لس کلن ليوني زوی ته ورکوم. ستا لپار نور زما په کور کې ځای نشته که دغه وخت ما انکار کړی وی.

غرني شرمولم کورنۍ مې ټولې خبرې منلې وې لابقه ما چې په تا ټينگار کوو، ستونزه داوه چې ترڅو غرني ما غواړي نو زما کوژده به له تا سره شوی وي.

بيا به ستونزه نه وي خو دا خوب مې په اوبو لاهو شو، دا چې مشرورور راسره وران و نور کوچنيان او پلار په دنده کې وو. بس چې چرته به تلم د خلکو پام به زما په لورو.

نه پوهېږم ډيره بنايسته هم نه يم، او نه داسې بې اختياره مزل کوم چې د خلکو پام راوړوم د انسانيت نه مې نفرت پيدا شو.

نه پوهېږم چې لابق به کومې ستونزې لرلې چې زما غوښتنه يې ونه منله، اوزه يې د اور لمبو ته گوزار کړم افسوس... ما نور وس نه درلود د غرني کورنۍ سره مې کورنۍ په دښمنۍ اوږېده پلار له ما دا پوښتنه هم ونه کړه چې ستونزه په څه او په چا کې وه، خو بس په پتو سترگو يې د غرني ټولې خبرې په ما راوتپلې. مور مې غوښتل چې دښمني جوړه نشي بايد د غرني مرکه ومنم.

کنه مور مې هم هاغه سپي ته په موبایل ډيري زاری کړې وې، خو هغه

له مسکاله تردې حاله ۱۰۸/۱

په ډيرې سپين سترگي سره رد کړی وې. او زما په مور يې هم تور بږي کړې وو چې د مور يې هم راسره خوښه وه ما د سر په خوځولو سره ومنله خو چې کله د غرني مرکه راغله ته مې راپاد شوې لابقه!
او بيا مې انکار وکړو د انکار پایله دا وه چې ټول ټپي وجود مې ستا پر وړاندې دی.

زه په کور کې د څارنی لاندې يم، موبایل هم نلرم ته ډاډمن اووسه چې ترڅو ژوندی يم په خوله به مې ستا نوم او په سترگو کې به مې ستا د پارجنو شونډو انځوروي.

او دا هم درسره وعده کوم، چې د غرني د واده ارمان به پوره نشي شاید زما او ستا دا آخري ليدنه او خبرې وي او که بيا دې چرته په زړه را وريدم نو د کلي په لويه هديره کې به يو قبر خلک پدې نامه پيژني چې دې جلی د واده په شپه خان وژلی او هغه قبر به زما وي.
لايقه په اخر کې دا خبره بيا هم په جرأت سره کووم چې زما لایقه (مينه درسره لرم) اوس نو نه وپرېزم بلکه په دې جملې ويارم.

مينه درسره لرم

ستا بایلونکې ماته پانه!

د پانې د دې کيسې له لوستلو وروسته مې يوه شپه هم سترگې بې نمه نشوې، د ورځې څلويښت ځله رايا ديري او څلويښت سگرته څکوم.
ورځ تر بلې مې حال په خرابيدو دی مور راته غاړه له تعویزو ډکه کړه، خود ملا دم زما د ميني مخه نشي نيولی.

او نه د پانې د هېرېدو ځواک لري څومره چې زمانې اوږي فاصلې بې معنې کېږي.

او يادونه يې نوي نوي رنگونه راوړي په غونډو او مشاعرو کې مې

له مسكاله تردې حاله ۱۰۹ / ۱

گډونوال غزلې او نظمو نه دوه دوه ځلې اوري، او په چکچکو يې
بدرگه کوي.

خود احساس درک مې هيچا ونکړو د ژوند ټولې چارې مې بې مانا
دي، او که مانا ده هغه هم د ژوند په خاړيزې للمې لوڅې پښې په يوه
ورک منزل پسې منزل دی. يوې چارې ته ژوند دی چې يا يې له احواله
خبر شم او يا يې او گورم او بس...

چې ستا به ياد او که به هېرېم
زه چې قدم په قدم بدم تا يادوومه

پای

د هېواد د خپلواکۍ ۱۰۰ امې کلزې په وياړ!

Designed By: Sansullah Zawab

شهباز خپرندويه ټولنه

پرېنټلېک shahbezpublications@gmail.com

لړیکشمېرې ۰۷۹۷۹۲۰۰۰۸ - ۰۷۷۶۹۲۰۰۰۸ - ۰۷۸۷۸۶۸۸۱۶

پته: بي بي حوا عالي لېسې، تر غنګ د حاجي عظيم درکېټ ته مخالف

جلال اباد ښار

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**